Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Περιεχόμενα

	Σελ.
Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου Μιχαὴλ	3
ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΤΟΝ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΝ (ἀποσπάσματα)	4
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ	5
Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΜΑΣ (Ἀρχὲς καὶ Προϋποθέσεις) Φιλ. Δ. Ἐμμανουὴλ	6
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1953 Νικ. Ι. Βαβούδη	7
Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ .. Νικοδήμου Ἁγιορείτου	8
ST. JOHN CHRYSOSTOM AND SOCIETY Emm. Hatziemmanuel	10
ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ (Ἀρχιεπισκοπή, Δ΄. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια, Κοινοτικά, Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι, Ἐκδόσεις)	12
ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ	17
THE SIGNIFICANT ASPECTS OF ORTHODOX WORSHIP By Dr. S. M. Sophocles	19
RELIGIOUS OBSERVANCES OF THE CHRISTIAN FAMILY By Athenagoras Kokkinakis, Bishop of Elaia	21
ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ	22

"It is impossible reasonably to dispute the fact that the Greek language of today is an uninterrupted continuation of ancient Greek. The living Greek of today shows much less deviation from the Greek of two thousand and more years ago than any other European language shows in the course of centuries."

Dr. Achilles Rose

~

"No other nation has ever before or since known what it was to stand alone immeasurably advanced at the head of the civilization of the world."

Ernest Myers

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ Κ΄. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—JANUARY, 1954 ΑΡΙΘΜΟΣ 406

TAYLOR & SHAWAH CO.

Manufacturers

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ
ΑΜΦΙΑ ΚΑΙ ΣΚΕΥΗ

Ecclesiastical Metalware
Repairing and Refinishing of Metals
Gold, Silver, Chrome Plating
Pulpits, Pews,, Lecturns, Stained Glass
Complete Ikonostasis
Oil on Canvas Ikons
Vestments
Vestment Materials
Vestment Accessories
Choir Gowns
Beautiful Church Crystal Chandeliers

Ἑλληνικὸν Κατάστημα

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΕΡΖΟΓΛΟΥ, Ἰδιοκτήτης

42 East 21st Street, New York 10, N. Y.
Telephone: ALgonquin 4-4460

★

The only complete Orthodox Church Goods Organization serving the Orthodox Churches in America

INTERSTATE
MARBLE AND GRANITE WORKS

ΔΗΜ. ΒΡΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΥΙΩΝ
Γλύπτου Διπλωματούχου τοῦ Ἐθνικοῦ
Μετσοβίου Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν

ΕΚΤΕΛΟΥΜΕΝ

ΤΕΜΠΛΑ -- ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΡΙΑ, ΚΛΠ.

ΕΚ ΦΥΣΙΚΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ

ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ
ΚΑΙ ΕΚ ΞΥΛΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Προμηθεύομεν Ἐκκλησιαστικὰ Εἴδη ἐκ τῶν ἐργοστασίων ἀρίστων Βυζαντινολόγων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης Ἀγάλματα, Μνημεῖα καὶ Ἀναμνηστικὰς Στήλας, WAR MEMORIALS ἐκ μαρμάρου καὶ γρανίτου.

1259 Flushing Ave., Brooklyn, N. Y.

Τηλέφωνον: EV. 6-5479 — Τηλ. Νυκτός: IL. 9-2896

THE ORTHODOX OBSERVER

Established 1934

VOL. XX JANUARY 1954 No. 406

A monthly record of the News, the Work and the Thought of the Greek Orthodox Church in America.

Editor:
PHOCAS ANGELATOS

•

Executive Editor:
EMM. HATZIEMMANUEL

THE ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Assocation, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

SUBSCRIPTIONS in the United States: For one year $3.00 — for two years $5.00.

Other Countries $3.50 year year. 25 Cents a copy.

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 25th day of the month for issue dated the following month.

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: Orthodox Observer, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for changes of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου ΜΙΧΑΗΛ

Τὸ τρίτον ἔτος κατὰ σειρὰν ἑορτάζομεν καὶ πάλιν ἐφέτος τὴν ἑβδομάδα τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων.

Ὅταν δὲ λέγωμεν Ἑλληνικὰ γράμματα ἐν Ἀμερικῇ, ἐννοοῦμεν τὰ σχολεῖα μας, τὰ Ἑλληνικὰ ἀπογευματινὰ καὶ τὰ ἡμερήσια Ἑλληνοαμερικανικά· ἐννοοῦμεν τὸν Ἑλληνικὸν τύπον, ἡμερήσιον καὶ περιοδικόν· ἐννοοῦμεν τὰς Ἑλληνικὰς ραδιοφωνικάς μας ἐκπομπάς· καὶ ἐννοῦμεν τοὺς Ἑλληνικοὺς Ὀρθοδόξους Ναούς μας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀκούεται καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ ἀκούεται διὰ παντὸς ἡ Θεία Λειτουργία εἰς τὴν Ἑλληνικήν, ὅπως καὶ τὰ Ἱερὰ καὶ Ἅγια Μυστήρια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὡρίσθη ἡ ἑβδομὰς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων διὰ δύο λόγους: πρῶτον διὰ νὰ τιμηθοῦν ὅλοι ὅσοι ἐργάζονται καὶ κοπιοῦν εἰς τὴν φιλελευθέραν καὶ εὐλογημένην αὐτὴν χώραν καὶ πατρίδα μας Ἀμερικήν, διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἤ, καὶ ὅπως λέγομεν ἁπλούστερα, διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Εἶναι ἄξιοι μεγάλης τιμῆς καὶ βαθείας εὐγνωμοσύνης οἱ θαυμάσιοι καὶ εὐλογημένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ ἀγωνισταί. Οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διδασκάλισσαι τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων μας, ποὺ ὀφείλεται κατὰ μέρος εἰς αὐτοὺς ὅτι ἠμποροῦν καὶ ἐννοοῦν ὄχι μόνον οἱ πρωτοπόροι, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιὰ τῆς νέας γενεᾶς τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ τὰ λοιπὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διδασκάλισσαι, ποὺ πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς ὁμοιάζουν τὰς λαμπάδας ποὺ αὐταὶ λυώνουν διαρκῶς μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φωτίζουν καὶ καθοδηγοῦν τοὺς ἄλλους. Οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διδασκάλισσαι ποὺ ἀμείβονται, ὅπως ὅλοι μας γνωρίζομεν, τόσον φειδωλὰ καὶ τόσον γλίσχρα καὶ ὅμως σὰν ἀγωνισταὶ ἀληθινοὶ εὑρίσκονται πάντοτε εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ἀγῶνος. Καὶ οἱ δημοσιογράφοι, ποὺ προσέφεραν καὶ προσφέρουν τὰς πολυτιμοτέρας τῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὴν φιλτάτην ὁμογένειαν. Οἱ δημοσιογράφοι ποὺ μὲ τὰς ἐφημερίδας των, τὰς καθημερινὰς καὶ ἑβδομαδιαίας, εἰσέρχονται εἰς χιλιάδας Ἑλληνοαμερικανικῶν οἰκογενειῶν καὶ μὲ τὸν ἰδικόν τους τρόπον κάμνουν τὸ ἔργον, ποὺ γίνεται ἀπὸ τοὺς διδασκάλους καὶ τὰς διδασκαλίσσας εἰς τὰ κοινοτικὰ σχολεῖα μας. Καὶ οἱ ραδιοφωνηταὶ τῶν Ἑλληνικῶν μας προγραμμάτων, ποὺ διδάσκουν καὶ ψυχαγωγοῦν, ποὺ τέρπουν καὶ διασκεδάζουν τοὺς ἀκροατάς των μὲ τὰ δημοτικὰ τραγούδια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ χωριοῦ, μὲ τὰ ὁποῖα περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο μᾶς συνδέουν μὲ τὴν φιλτάτην μας γενέτειραν.

Μὲ τὴν Ἑβδομάδα τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν διὰ νὰ τιμήσωμεν ὅλοι τοὺς ἀνωτέρω κατὰ ἕνα ἐξαιρετικὸν τρόπον, μὲ ὅλας τὰς πανηγυρικὰς συγκεντρώσεις ποὺ θὰ γίνουν κατ' αὐτήν. Καὶ πρέπει νὰ τοὺς τιμήσωμεν διότι τοὺς ὀφείλομεν πολλά. Ὠργανώθη δὲ καὶ ἐθεσπίσθη ἡ ἑβδομὰς αὐτή, δεύτερον, καὶ διὰ νὰ ἐνθαρρύνωνται εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα ποὺ διεξάγουν ὅλοι ὅσοι ἀπηριθμήσαμεν ἀνωτέρω. Γνωρίζομεν ὑπὸ ποίας συνθήκας ἐργάζονται ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀληθινοὶ ἀγωνισταὶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Διότι ἐνῷ ἡ χώρα μας εἶναι ἡ πλέον φιλελευθέρα εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἐνῷ ὄχι μόνον ἐμπόδια δὲν παρεμβάλλει εἰς τὴν διατήρησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ τὰς μεγαλυτέρας πολλάκις εὐκολίας προσφέρει εἰς τοὺς κατὰ τόπους Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ κοινοτικούς μας παράγοντας, δυστυχῶς πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διδασκάλισσαί μας ἀλλὰ καὶ οἱ δημοσιογράφοι μας συναντοῦν τὴν δυσκολίαν, ποὺ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα καὶ ἡ πλέον φοβερὰ καὶ ἐπικίνδυνος: ἡ ἀδιαφορία. Αὐτὴ ἡ θλιβερὰ νόσος ποὺ παγώνει τὸν ζῆλον, ἀνακόπτει τὸν ἐνθουσιασμόν, σκοτώνει τὰ ἰδεώδη, μαραίνει κάθε εὐγενῆ κίνησιν· ἡ ἀδιαφορία, ποὺ προκειμένου περὶ ζητημάτων ἠθικῶν δικαιότατα οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τὴν κατέταξαν μεταξὺ τῶν θανασίμων ἁμαρτημάτων. Μὲ τὴν ἑβδομάδα τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἠθελήσαμεν νὰ σημειώνεται, εἰ δυνατόν, ἕνας συναγερμὸς εἰς κάθε κοινότητα, ποὺ νὰ συντελῇ ὥστε ὅλων αἱ σκέψεις καὶ οἱ παλμοὶ καὶ τὰ βλέμματα, κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἰδιαιτέρως, νὰ στρέφωνται πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ τραχὺ καὶ δύσκολον καὶ ἀχάριστον πολλάκις ἔργον τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς καλλιεργείας τῆς Ἑλληνικῆς μας γλώσσης.

Ναί! τῆς Ἑλληνικῆς μας γλώσσης. Δὲν εἴμεθα φανατικοί. Καθόλου μάλιστα. Οὔτε εἴμεθα τόσον ἀφελεῖς ὥστε νὰ νομίζωμεν ὅτι ἡ γλῶσσα ποὺ χρησιμοποιεῖ κανεὶς ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ψυχικήν του σωτηρίαν. Ἀλλὰ πιστεύομεν μὲ ὅλην μας τὴν ὕπαρξιν ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος ὁ ἰσορροπημένος, ὁ πραγματικὰ καλλιεργημένος ἔχει καὶ τὰς παραδόσεις

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΤΟΝ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΝ

Η ΦΙΛΙΑ ΤΩΝ

Ὁ ψυχικὸς σύνδεσμος τῶν δύο αὐτῶν ἀνδρῶν ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς πλέον ἰσχυροὺς ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ διαπιστώσῃ ὁ ἐρευνητὴς τῶν ἀτομικῶν σχέσεων τῶν μεγάλων προσωπικοτήτων τῆς ἱστορίας. Ἀνεπτύχθη κυρίως κατὰ τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν των εἰς Ἀθήνας. Ὁ ἴδιος ὁ Γρηγόριος περιγράφει τὸν σύνδεσμον αὐτὸν ὡς ἑξῆς: «Εἷς ἦτο νοῦς εἰς ἀμφοτέρους, ὄχι δύο . . . ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον ἦτο τὸ πᾶν· εἴχαμεν τὴν αὐτὴν στέγην, τὴν αὐτὴν δίαιταν καὶ εἴμεθα ἡνωμένοι, ἀποβλέποντες εἰς τὰ αὐτά. . . . Εἴχαμεν ἀμφότεροι κοινὰ ἰδανικά, μὲ πολὺν ζῆλον καὶ χωρὶς φθόνον, ἐπιθυμοῦντες νὰ γίνωμεν καλοὶ ρήτορες. Ἕκαστος ἀπὸ ἡμᾶς προσεπάθει ὄχι πῶς νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα ἀλλὰ πῶς νὰ συντελέσῃ νὰ τὰ πάρῃ ὁ ἕτερος, διότι τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἄλλου ἐθεωροῦμεν καὶ ὡς ἰδίαν ἐπιτυχίαν. Ἐφαίνετο ὡς νὰ εἴχαμεν μίαν ψυχὴν εἰς δύο σώματα, ἀμφότεροι δὲ ἐθεωροῦμεν ὡς κύριον μέλημά μας τὴν ἀρετὴν καὶ νὰ ζῶμεν σύμφωνα πρὸς τὰς ἐλπίδας τῆς μελλούσης ζωῆς, πρὸς τὰς ὁποίας ἀποβλέποντες κατηυθύναμεν καὶ τὰς πράξεις μας».

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΑΣΚΗΣΕΩΣ ΤΩΝ

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἐμόνασαν εἰς τὸ ἴδιον ὡραιότατον τοπεῖον πλησίον ἑνὸς ποταμοῦ εἰς τὸν Πόντον. Εἰς μίαν ἐπιστολήν του πρὸς τὸν Γρηγόριον ὁ Βασίλειος περιέγραψε ποιητικώτατα τὴν ὡραιότητα τοῦ τόπου. Ἡ περιγραφὴ αὐτὴ καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Γρηγορίου νὰ ἐπανίδῃ τὸν φίλον του τὸν ἔφεραν πλησίον του. Γράφει ὁ Βασίλειος: «Εἰς τὰς ὑπωρείας ὄρους ὑψηλοῦ, τὸ ὁποῖον καλύπτεται ἀπὸ πυκνὸν δάσος καὶ περιβρέχεται πρὸς βορρᾶν ἀπὸ ψυχρὰ καὶ καθαρὰ ὕδατα, ἐξαπλοῦται πεδινὴ ἔκτασις, καθισταμένη εὔφορος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν τοῦ ὄρους· δάσος δὲ ἀπὸ ποικίλα καὶ παντοδαπὰ δένδρα, αὐτομάτως ἀναφυέντα, περιφράσσει τὸ τοπεῖον ὥστε νὰ ὑστερῇ αὐτοῦ καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος τῆς Καλυψοῦς, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος ἐθαύμαζε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην. Εἰς δύο μέρη διασχίζουν αὐτὸ βαθεῖαι φάραγγες, πλαγίως δὲ ἀπὸ τὸν κρημνὸν ὑπορρέει ὁ ποταμός, ὁ ὁποῖος μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον καθίσταται καὶ αὐτὸς διαρκὲς καὶ δύσβατον τεῖχος». Καὶ πιὸ κάτω: «Αὐτὸ δὲ εἶναι τὸ μέγιστον προσὸν τοῦ τόπου, ὅτι ἐκτὸς τῆς ἀφθονίας τῶν καρπῶν, παρέχει εἰς ἐμέ, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, τὸν γλυκύτερον πάντων τῶν καρπῶν, τὴν ἡσυχίαν, ὄχι μόνον διότι εἶναι ἀπηλλαγμένον τῶν ἀστικῶν θορύβων, ἀλλὰ καὶ διότι οὐδένα φέρει πρὸς ἡμᾶς ὁδοιπόρον, πλὴν τῶν προσερχομένων διὰ κυνήγιον· καθόσον ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσόντων του, ὁ τόπος εἶναι καὶ θηριοτρόφος, ὄχι βέβαια ἄρκτων ἢ λύκων, μὴ γένοιτο! ἀλλ' ἔχει ἀγέλας ἐλάφων καὶ αἰγῶν ἀγρίων καὶ βόσκει λαγοὺς καὶ ὅ,τι παρεμφερές».

ΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑΝ

Ὁ Γρηγόριος: «Νομίζω, καὶ ὑπὸ πάντων τῶν νουνεχῶν ἀνθρώπων ἀνομολογεῖται, ὅτι τὸ πρῶτον τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν εἶναι ἡ παίδευσις· δὲν ἐννοῶ μόνον τὴν εὐγενεστέραν καὶ ἡμετέραν, δηλ. τὴν χριστιανικήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐθνικήν, τὴν ὁποίαν οἱ πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν, κακῶς ἀντιλαμβανόμενοι, ἀπορρίπτουν ὡς ἐπικίνδυνον καὶ σφαλερὰν καὶ ἀπομακρύνουσαν τοῦ Θεοῦ. . . . Ἡμεῖς τοὐναντίον καὶ τῶν ἐθνικῶν σοφῶν ἀποδεχόμεθα τὴν ἔρευναν καὶ τὴν θεωρίαν, ἀπορρίπτομεν ὅμως ὅ,τι ὁδηγεῖ εἰς τὸ πονηρόν, τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀπώλειαν. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ περιφρονῶμεν τὴν παίδευσιν, καθὼς νομίζουν τινές».

Ὁ Βασίλειος: «Ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὰ (τὰ συγγράμματα τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ρητόρων) νὰ διαλέγωμεν ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα ἐπαινεῖται ἡ ἀρετὴ καὶ κατηγορεῖται ἡ πονηρία. Καθὼς ἀπὸ τὰ ἄνθη ἡμεῖς ἀπολαμβάνομεν τὸ ἄρωμα ἢ τὸ χρῶμα, διὰ δὲ τὰς μελίσσας ὑπάρχει καὶ μέλι διὰ νὰ λαμβάνουν ἀπὸ αὐτά, οὕτω καὶ δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἀναζητοῦν μόνον τὸ εὐχάριστον καὶ ἐπίχαρες, εἰς τὰ συγγράμματα αὐτὰ εὑρίσκουν μερικὰ τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ ὠφελήσουν τὴν ψυχήν».

του ποὺ ἀποτελοῦν τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια τῆς φυλῆς καὶ τῆς ψυχῆς του. Καὶ πιστεύομεν ἐπίσης ὅτι τῶν προγόνων μας ἡ γλῶσσα εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἱερωτέρας παραδόσεις, ὅταν μάλιστα αὐτὴ ἔχει εἰς τὸ παρελθόν της τόσην δόξαν καὶ αἴγλην, ἔχει δηλονότι χρησιμοποιηθῇ παρ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ὡς μέσον καὶ ὡς ὄργανον τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου τῆς σωτηρίας διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ὁλόκληρον τὸν γνωστὸν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν διαδόχων τῶν Ἀποστόλων κόσμου — ἡ γλῶσσα ἡ Ἑλληνική.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Ἡ οἰκογένεια εἶναι τὸ καλύτερο σχολεῖο γιὰ νὰ μάθῃ τὸ παιδὶ τὴν γλῶσσα του. Μὴ βαυκαλίζεσθε μὲ τὴν ἰδέα ὅτι τὸ παιδί σας θὰ μάθῃ τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὅταν φοιτήσῃ στὸ Ἑλληνικὸ σχολεῖο, καὶ μὴ νομίζετε ὅτι χωρὶς τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα θὰ μπορέσῃ ἡ Ἐκκλησία μας νὰ διαιωνισθῇ εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἡ συνεργασία τοῦ σχολείου καὶ τῆς οἰκογενείας εἶναι ἀπαραίτητος ὅπως καὶ ἡ συνεργασία τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς διασπορᾶς μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι παιδιὰ ποὺ δὲν μαθαίνουν τὴν γλῶσσα των στὸ σπίτι δὲν τὴν διατηροῦν ἔπειτα ἔστω καὶ ἂν φοιτήσουν στὸ σχολεῖον. Ἐπίσης ἂν δὲν γνωρίζουν Ἑλληνικὰ καὶ δὲν καταλαβαίνουν τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τῆς Ἐκκλησίας των δὲν διατηροῦν τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν των καὶ μοιραίως χάνεται καὶ ἡ Ὀρθοδοξία μας. Τὸ λέγει ἡ ἱστορία.

Κάθε μητέρα καὶ κάθε πατέρας ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸ σχολεῖον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν των. Δὲν εἶναι δύσκολον τοῦτο. Ἀρκεῖ νὰ ἀκολουθήσετε τὰς ἀκολούθους ὑποδείξεις χωρὶς παραλείψεις καὶ ἀναβολάς.

1) Κάμετέ το ἔργον νὰ ὁμιλῆτε στὰ παιδιά σας Ἑλληνικά. Ἂν σᾶς ὁμιλοῦν Ἀγγλικά, ἀπαντᾶτε τα πάντοτε Ἑλληνικά. Ὄχι μὲ μίαν ἢ δύο λέξεις, ὡσὰν συνθήματα, ἀλλὰ μὲ πλήρη Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Τὰ παιδιὰ εἶναι περίεργα καὶ μανθάνουν τὴν γλῶσσα γρήγορα ὅσον δὲν φαντάζεσθε. Ἀρκεῖ νὰ ἐπιμένετε.

Ὅπως διδάσκετε στὰ παιδιά σας τὴν προσευχὴ των διδάσκετε σ' αὐτὰ κάθε μέρα μερικὰς ὡραίας φράσεις ἢ στίχους. Π. χ. τὰ λαϊκὰ τραγουδάκια: «Ἔφαγα κ' ἐχόρτασα, τὸν Θεὸ ἐδόξασα. Κ' εἶπα δόξα νἄχῃς Θεέ μου, Παναγία καὶ Χριστέ μου». Ἕνα ἄλλο: «Ἐξημέρωσ' ὁ Θεὸς κ' εἴδαμε τὸ Ἅγιο φῶς. Προσκυνοῦμε τὸν Χριστὸ καὶ τὸν τίμιο σταυρό». Ἄλλο λαϊκό: «Τὰ γράμματα, τὰ γράμματα καὶ ποιὸς δὲν τ' ἀγαπᾶ, ποῦναι γλυκὰ σὰν μέλι καὶ μόνο στὸν τεμπέλη τοῦ φαίνονται πικρά». Τέτοια ποιηματάκια, ἱστοριοῦλες καὶ παραμυθάκια θὰ τὰ βρῆτε στὰ βιβλιοπωλεῖα. Διηγεῖσθε ἱστοριοῦλες, παραμύθια, λέτε στὰ παιδιά σας ἀνέκδοτα, παροιμίες ποὺ κάνουν ἐντύπωσι στὰ παιδά, ὡς λ. χ. «Ὁ κλέφτης καὶ ὁ ψεύτης τὸν πρῶτο χρόνο χαίρεται», «Ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει» καὶ τόσα ἄλλα, ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ μάθῃ καὶ ἡ τρίτης ἀκόμη γενεᾶς Ἑλληνοαμερικανὶς μητέρα, ἂν θελήσῃ νὰ βοηθήσῃ τὸ παιδί της. Ὁδηγίαι πῶς στρώνεται τὸ τραπέζι, πῶς παρασκευάζεται τὸ φαγητό, καὶ ὅλο τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ στὴν Ἑλληνική, γίνονται γλωσσικὸ μάθημα στὸ παιδί.

2) Δώσατε στὸ σπίτι σας Ἑλληνικὸ χρῶμα, δημιουργήσατε ἀτμόσφαιρα Ἑλληνική, μὲ εἰκόνας ἀρχαιοτήτων, ἐθνικῶν στολῶν, Ἑλληνικῶν τοπείων, Ἑλληνικῶν ἀγγείων, ἐργοχείρων κλπ., καὶ μὴ παραλείπετε νὰ ἀφηγῆσθε τὴν σημασίαν των, ἀπὸ ποῦ ἔρχονται καὶ πῶς περνοῦν οἱ Ἕλληνες, ὅπως εὐτυχῶς διδάσκετε τοὺς χορούς καὶ τὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια.

3) Μὴ παραλείπετε νὰ στέλλετε τὰ παιδιά σας στὴν Ἐκκλησία. Πάντοτε ἐρωτᾶτε τα τί εἶδαν, τί ἤκουσαν, καὶ δείχνετε μεγάλον ἐνδιαφέρον εἰς τρόπον ὥστε νὰ πάρῃ καὶ τὸ παιδὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

4) Μὴ παραλείπετε νὰ στέλλετε τὰ παιδιά σας τακτικὰ στὸ Ἑλληνικὸ σχολεῖο. Κανονίσατε τὰς ὥρας τῆς διδασκαλίας τοῦ πιάνου ἢ τοῦ χοροῦ, τῆς ἐπισκέψεως στὸν ὀδοντοϊατρό, οὕτως ὥστε νὰ μὴ συμπίπτουν μὲ τὰς ὥρας τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου. Ἂν δὲν τὸ κάνετε αὐτό, τὸ παιδὶ θὰ σχηματίσῃ τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ σχολεῖο εἶναι κάτι πάρεργον. Ἐπισκέπτεσθε συχνὰ τὸ σχολεῖο γιὰ νὰ δυναμώνῃ ἡ ἰδέα τοῦ παιδιοῦ ὅτι τὸ σχολεῖο αὐτὸ εἶναι σπουδαῖο γι' αὐτό.

5) Νὰ μὴ παραλείπετε νὰ παρευρίσκεσθε εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Συλλόγου τῶν Γονέων καὶ Διδασκάλων, καὶ νὰ ἀναγνώσετε προσεκτικὰ τὸν Κανονισμόν του.

6) Ἔχετε πάντοτε τὸ Ἑλληνικὸ βιβλίο καὶ τὴν Ἑλληνικὴ ἐφημερίδα στὸ σπίτι σας. Ἐνθαρρύνατε τὰ παιδιά σας νὰ σᾶς διαβάζουν τὴν ἐφημερίδα γιὰ νὰ μανθάνετε τί λέγει. Ἐπίσης ἐνθαρρύνατέ τα νὰ ἀκούουν τὰ Ἑλληνικὰ προγράμματα στὸ ραδιόφωνο.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐπίσημος ἀναγγελία τοῦ ἑορτασμοῦ ἀπὸ τὴν Ραδιοφωνικὴν Ὥραν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς (εἰς τὰς 2:45 μ. μ. WBNX). Ὁμιλητὴς ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Εἰς τὰς 8:15 μ. μ. ἐπίσημος ἔναρξις τοῦ ἑορτασμοῦ διὰ διαλέξεως μὲ θέμα: «Ἡ Ὀρθὴ Προφορὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καὶ ἡ διαστρέβλωσις αὐτῆς ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἐράσμου». (Ἱστορικὴ καὶ Γλωσσολογικὴ μελέτη).

ΠΕΜΠΤΗ, 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Δεξίωσις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου εἰς τὰς 8:30 μ. μ. ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ. Ἔξαρσις τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Τύπου ὑφ' ἑνὸς ὁμιλητοῦ. Ἀπονομὴ τιμητικοῦ διπλώματος εἰς ἕνα ἀγωνιστὴν τοῦ Τύπου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας. Ἀνακοίνωσις τῶν ὀνομάτων τῶν Κοινοτήτων ἐκείνων αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν Δίπλωμα Εὐφήμου Μνείας διὰ τὴν αὔξησιν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν εἰς τὸ σχολεῖον των κατὰ τὰ εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν καὶ ἄνω, κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1952-53.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 29 ΙΑΝΟΥΑΡ.

Τελετὴ Γραμμάτων εἰς τὸ Ἑλληνοαμερικανικὸν Ἐκπαιδευτήριον τῆς Νέας Τόρκης ἐν Μπρόνξ, εἰς τὰς 2 μ. μ. Ἀπονομὴ Διπλώματος εἰς τὸ ἵδρυμα διὰ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν.

Εἰς τὰς 8 μ. μ. Προσκύνημα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐν Μπροῦκλυν. Θέμα: «Οἱ Ἀγῶνες τῶν Τριῶν Μεγάλων Ἱεραρχῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Σοφίας». Συμμετοχὴ τοῦ Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου καὶ ἔξαρσις τοῦ ἔργου τῶν διδασκάλων.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Σάββατον πρωΐαν καὶ Κυριακὴν πρωΐαν πανηγυρικὸς ἑορτασμὸς εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Τὸ Σάββατον εἰς τὰς 8 μ. μ. Τελετὴ Γραμμάτων εἰς τὸν Καθεδρικὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Συμμετοχὴ τῶν φοιτητριῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου εἰς τὸ πρόγραμμα.

* * *

Προσκαλοῦνται ἅπαντες οἱ ὁμογενεῖς τῆς Νέας Τόρκης εἰς τὰς τελετὰς ταύτας ὅπως καὶ εἰς τὰς συγκεντρώσεις τῶν Κοινοτήτων εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουν.

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΜΑΣ

1ον ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ

Ὑπὸ ΦΙΛ. Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Οἱ γραμμὲς ποὺ ἀκολουθοῦν ἀναφέρονται στὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς πολιτιστικῆς ἀποστολῆς τῶν Ἑλληνορθοδόξων πολιτῶν τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ ἀπόψεις καὶ οἱ κρίσεις μου διατυπώνονται ἁπλᾶ καὶ σύντομα. Οὔτε πρωτότυπες εἶναι κι' οὔτε καὶ νέες. Στηρίζονται κυρίως στὴ θεωρητικὴ καὶ τὴν πρακτικὴ ἐργασία τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, σὲ προηγούμενες μελέτες κληρικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν καὶ στὰ φωτισμένα σχόλια καὶ στὶς ὑποδείξεις, ποὺ κατὰ καιροὺς παρουσιάστηκαν στὸν ἑλληνικὸ τύπο.

Στὸ πλούσιο καὶ ἐκτεταμένο αὐτὸ πληροφοριακὸ ὑλικὸ προσθέτω μερικὰ στοιχεῖα παρμένα ἀπὸ τὶς μελέτες μου σχετικῶς μὲ τὶς τάσεις τῆς σημερινῆς Ἀμερικανικῆς κοινωνίας καὶ παιδείας, μὲ τὴν ἱστορία καὶ τὴ σημερινὴ ζωὴ τῆς ὁμογενείας καὶ μὲ τὴν παιδεία γενικῶς σὰν ἕνα κοινωνικὸ φαινόμενο καὶ σὰν ἕνα εἰδικὸ ἐπιστημονικοτεχνικὸ τομέα.

Εἶχα κι' ἔχω πάντα τὴ γνώμη, ὅτι πληροφορίες θετικὲς ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς τομεῖς εἶναι ἐντελῶς ἀπαραίτητες. Πράγματι, ἂν θέλωμε νὰ ἀποφύγωμε στὸ ἑξῆς τὶς συναισθηματικὲς δεοντολογίες, πρέπει νὰ γνωρίζωμε καλὰ ὅλους τοὺς παράγοντες ποὺ καθορίζουν καὶ ἐπηρεάζουν τὴ σύνθεση καὶ τὴ λύση τοῦ προβλήματός μας, καθὼς καὶ τὸ γενικώτερο πεδίο στὸ ὁποῖο ἁπλώνονται καὶ διαδραματίζονται οἱ ἐθνικοθρησκευτικὲς καὶ πολιτιστικὲς ἐπιδόσεις μας.

Γιατὶ ἐπιμένομε στὴ διατήρηση καὶ στὴν καλλιέργεια τῆς ἰδιοτυπίας τῆς ὁμογενείας, σὰν ὁμάδας ξεχωριστῆς κάπως μέσα στὰ γενικώτερα πλαίσια τῆς ἑνιαίας καὶ ἀδιάσπαστης Ἀμερικανικῆς ζωῆς; Κεφαλαιῶδες τὸ ἐρώτημα αὐτό. Ἐπιμένομε πρωτίστως, γιατὶ ξεκινοῦμε πάντα ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, ὅτι καὶ ἡ Ὀρθοδοξία καὶ ἡ Ἑλλάδα, σὰν αἰωνόβιες πολιτιστικὲς ὀντότητες, κλείνουν μέσα των ἀξίες ἀπόλυτες ποὺ ἔχουν τὴ δύναμη νὰ ἐπηρεάζουν ἀποφασιστικὰ καὶ εὐεργετικώτατα τὴ στάση τοῦ ἀτόμου μπροστὰ στὰ προβλήματα ποὺ ἡ ζωὴ θέτει καθημερινά. Ξεκινοῦμε ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἔκδηλο γεγονός, ποὺ γίνεται ὁλοένα καὶ πιὸ ἔντονο, ὅτι μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ἀμερικανικῆς κοινωνίας, στὴν ὁποία μετέχει ὀργανικὰ καὶ ἡ ὁμογένεια, ἀναπτύσσεται τώρα μιὰ ρωμαλέα ἠθικοπνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ κίνηση ποὺ στηρίζεται καὶ ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ δυτικὸ πολιτισμό, τοῦ ὁποίου πάλι οἱ ρίζες καὶ ὁ κύριος κορμὸς ἀρχίζουν, θρέφονται καὶ μεστώνουν ἀπὸ τὴν ἑλληνοχριστιανικὴ παράδοση καὶ πολιτιστικὴ προσφορά. Χρέος κάθε Ἀμερικανοῦ πολίτου εἶναι νὰ μετέχῃ στὴν κίνηση αὐτὴ καὶ νὰ τὴ δυναμώνῃ. Τὸ χρέος τοῦτο, προφανῶς, βαρύνει πιὸ πολὺ τὴν ἑλληνορθόδοξη ὁμάδα τῶν πολιτῶν τῆς χώρας, γιατὶ ἡ ψυχικὴ δομή των στηρίζεται στὶς ἀξίες αὐτὲς καὶ γιατὶ ἡ ἐπαφὴ μαζί των εἶναι πιὸ ἄμεση. Ἂν στὸ χρέος αὐτὸ ἡ προνομιοῦχος ὁμάδα μας δὲν ἀπαντοῦσε ἔγκαιρα, πρόθυμα, ἐνσυνείδητα καὶ δημιουργικά, τότε θὰ ἦταν κατώτερη τῆς ἱστορικῆς ἀποστολῆς της, κατώτερη τῶν ἀναγκῶν τῆς χώρας καὶ κατώτερη ἀκόμη τῶν δικαιολογημένων ἀπαιτήσεων τῆς μακρυνῆς πατρίδος, τῆς Ἑλλάδος.

Σύμφωνα μὲ ὅλα αὐτά, ἡ προσπάθεια νὰ διατηρήσωμε τὰ φυλετικὰ χαρακτηριστικά, νὰ εὐρύνωμε τὸ πολιτιστικό μας ἔργο καὶ νὰ μετέχωμε δημιουργικὰ στὴν πνευματικὴ ἀνέλιξη τῆς Ἀμερικῆς δὲν εἶναι ἐξωχρονικὴ καὶ ἀνεδαφική, ὅπως ποὺ καὶ ποὺ λέγεται. Ἀντιθέτως προβάλλει σὰν διαρκὴς ὀφειλὴ ποὺ καὶ πρέπει καὶ μπορεῖ νὰ ἐκπληρώνεται πάντοτε. Ἔτσι, στὸ περιβάλλον τοῦτο τὸ δυναμικώτατο γύρω μας δὲν πρέπει νὰ βλέπωμε μόνον καὶ μόνον δυνάμεις καὶ παράγοντες ἀντιδρῶντες καὶ νὰ ἀπαισιοδοξοῦμε. Πρέπει πρωτίστως νὰ διακρίνωμε τοὺς εὐνοϊκοὺς παράγοντες, τὶς νέες ὑποσχετικὲς δυνάμεις καὶ τὰ σημερινὰ ἠθικοπνευματικὰ αἰτήματα, ποὺ κινοῦν τὴ ζωὴ ἐδῶ καὶ ποὺ τῆς καθορίζουν τὴν γοργὴ ἀνελικτικὴ πορεία. Τὰ ἀνθρωπιστικὰ γράμματα ἁπλώνονται. Οἱ σχετικὲς μελέτες καὶ οἱ ἔρευνες παλλαπλασιάζονται. Τὰ μεγάλα πανεπιστήμια ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν ἄμεση χρησιμοθηρία τοῦ παρελθόντος καὶ προσανατολίζονται σήμερα θετικώτερα πρὸς τὸν ὡραῖο ἑλληνικὸ κόσμο τοῦ πνεύματος. Τὸ αἴτημα γιὰ τὴ διατήρηση καὶ τὴν ἐπαύξηση τῶν ἐθνικῶν στοιχείων, ποὺ ἔφεραν μαζί των οἱ ποικίλες ὁμάδες τῶν μεταναστῶν, ἐπιβάλλεται καὶ δικαιώνεται ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ πράγματα. Εἰδικώτερα ἀκόμη, οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀμερικὴ γίνονται πιὸ στενές, γιατὶ τὰ ἴδια ἰδανικὰ καὶ ἡ ἴδια τύχη προκαθορίζουν τὴν μελλοντικὴ ἱστορική των ζωή. Ὅλα τοῦτα τὰ φαινόμενα καὶ ὅλοι οἱ παράγοντες αὐτοὶ δημιουργοῦν, τὸ ἐπαναλαμβάνομε, τὸ εὐνοϊκὸ κλῖμα γιὰ τὴ δική μας προσπάθεια. Μποροῦμε νὰ ἐπιστρατεύσωμε ὅλες μας τὶς δυνάμεις; Μποροῦμε νὰ καθορίσωμε καὶ νὰ θέσωμε σὲ ἐφαρμογὴ σχέδια καὶ μεθόδους ἐργασίας συνταιριασμένες καὶ συντονισμένες μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ περιβάλλοντός μας καὶ φωτισμένες ἀπὸ τὴ γνώση καὶ ἀπὸ τὸν ρυθμὸ ποὺ χαρακτηρίζουν τὸ ἔργο ἄλλων ἐθνικοθρησκευτικῶν ὁμάδων; Ἔχομε τὰ μέσα καὶ γνωρίζομε πῶς νὰ ἐνεργοῦμε; Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ θὰ προσπαθήσωμε νὰ ἀπαντήσωμε προσεχῶς.

Ἀποφάσεις ληφθεῖσαι ἄνευ σκέψεως, φέρουν καταστροφὴν ἄνευ θεραπείας. — Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ἅπαξ μόνον εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον ἡ ἔθνος παρουσιάζεται ἡ στιγμὴ νὰ ἀποφασίσῃ ἐν τῇ συγκρούσει μεταξὺ ἀληθείας καὶ ψεύδους, πρὸς τὴν καλὴν ἢ κακὴν κατεύθυνσιν.

—ΛΟΟΥΕΛΛ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1953

Ὑπὸ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΒΑΒΟΥΔΗ
Διευθυντοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γραφείου

Τί ἔκανε τὸ Ἐκπαιδευτικὸ Τμῆμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς στὰ 1953; Ἡ ἀπάντησις θὰ ἀπαιτοῦσεν ὅλας τὰς σελίδας τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ». Γι' αὐτὸ ἂς περιορισθοῦμε στὰ κυριώτερα. Ἡ πυρετώδης κίνησις τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γραφείου καὶ ἡ φιλοσοφία ἐπάνω στὴν ὁποίαν εἰργάσθη κατὰ τὸ 1953 φαίνονται εἰς τὰς ἐγκυκλίους τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ. Ἰδοὺ μερικὰ ἀποσπάσματα.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ

«Τὸ διαρρεῦσαν σχολικὸν ἔτος 1952–1953 ἐσημείωσεν ἐνδιαφέρον ἐκ μέρους τῆς ὁμογενείας διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἡ Ἑβδομὰς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, ἡ γενναία χορηγία καὶ πάλιν τῆς GAPA εἰς βραβεῖα διὰ τὸν Διαγωνισμὸν Ἑλληνομαθείας, αἱ δωρεαὶ αὐτῆς καὶ τῆς ἄλλης μεγάλης ὀργανώσεως AHEPA καὶ τῶν Θυγατέρων τῆς Πηνελόπης ὑπὲρ τῶν μορφωτικῶν ἱδρυμάτων μας, συνετέλεσαν εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων. Τὰ σχολεῖα μας ηὐξήθησαν κατὰ 56, ἤτοι εἰς 307, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν 22 ὅπου διδάσκουν περιφερόμενοι διδάσκαλοι. Ἐλειτούργησεν ἓν ἐπὶ πλέον ἡμερήσιον σχολεῖον, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἀνῆλθεν εἰς 12,952, ἤτοι κατὰ 1,328 περισσότερον τοῦ παρελθόντος ἔτους. Εἰς τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς δὲν συμπεριλαμβάνονται 39 κοινότητες αἵτινες δὲν μᾶς ἐνημέρωσαν ἀκόμη. Οἱ διδάσκαλοι ἀνῆλθον εἰς 391, ἐξ ὧν 149 κληρικοί. (Παράβαλε 347, ἐξ ὧν 105 κληρικοί, πέρυσιν)». (Ἐγκύκλιος τῆς 1ης Ἰουνίου τοῦ 1953).

ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ

«Ὁ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος σχολικοῦ ἔτους λειτουργήσας θεσμὸς τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Συνδέσμων ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας μας καὶ ἔδειξεν ὅτι εἶναι στοιχεῖον χρήσιμον πρὸς δημιουργίαν ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ διὰ τὴν συνεργασίαν τῶν σχολείων μετὰ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου. Οἱ Ἐκπαιδευτικοὶ Σύνδεσμοι ἐπεσκέφθησαν τὰ σχολεῖα, συνεσκέφθησαν μὲ τοὺς διδασκάλους, συνωμίλησαν μὲ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ὡμίλησαν εἰς συγκεντρώσεις γονέων, κατετόπισαν τοὺς διδασκάλους περὶ τῶν σκέψεων τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, ἔδειξαν εἰς αὐτοὺς τὴν χρησιμότητα τῶν Γλωσσικῶν Μαθημάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἐδημιουργήθη δι' αὐτῶν αἴσθημα ἀλληλεγγύης μὲ τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον κατατοπιζόμενον εἰς τὰ προβλήματά των γνωρίζει τὴν ἐργασίαν καὶ ἐκτιμᾷ τοὺς ἀγῶνάς των. Αἱ ἐκθέσεις τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Συμβούλων περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ θεσμοῦ ἐπιβεβαιοῦνται καὶ ἀπὸ τὰς δηλώσεις τῶν κοινοτήτων». (Ἐγκύκλιος Ὀκτωβρίου 1953).

Τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Γραφεῖον ἀπαντᾷ εἰς τὰς κοινότητας ἢ προτρέπει αὐτὰς νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὰς ὑποδείξεις τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Συμβούλων καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ παρακολουθεῖ τὴν λειτουργίαν τῶν σχολείων.

ΑΙ ΠΡΟΣ ΠΡΟΑΓΩΓΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΜΑΘΕΙΑΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ

«Αἱ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης προσπάθειαι ἡμῶν καὶ ὑμῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εὗρον θερμοὺς ὑποστηρικτὰς τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Παῦλον, τὸν Πρωθυπουργὸν Αὐτοῦ καὶ τὸν Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, οἱ ὁποῖοι δι' ἐμπνευσμένων χαιρετιστηρίων δημοσιευθέντων ἐνταῦθα κατὰ τὴν Ἑβδομάδα τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου ἐνίσχυσαν τὸν ἀγῶνα ἡμῶν. Τὰ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ αἱ Θεοπειθεῖς εὐχαὶ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τὰ μηνύματα τῶν ἀντιπροσώπων τῆς γενετείρας ὅπως καὶ τῶν πρυτάνεων τῶν Ἑλληνικῶν Πανεπιστημίων καὶ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ τύπου, ἐτόνωσαν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενείας διὰ τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν. Ἐπιπροσθέτως ἡ ἄφιξις τῶν δημοφιλῶν Βασιλέων τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἀμερικὴν ἐνίσχυσεν ἔτι περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ὁμογενείας τοῦ νέου κόσμου...». (Ἐγκύκλιος τῆς 15ης Δεκεμβρίου).

Ὁ ἑορτασμὸς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου κατὰ τὸ 1954 θὰ λάβῃ χώραν ἀπὸ τὰς 25 Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 31ης τοῦ ἰδίου. Τὰ διαγγέλματα καὶ χαιρετιστήρια θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸν «Ὀρθόδοξον Παρατηρητὴν» εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Φεβρουαρίου.

ΤΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Τῷ 1953 ἐλειτούργησε καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου προταθὲν Συντονιστικὸν Συμβούλιον πρὸς προαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Τὰ Συμβούλιον τοῦτο, ὅπως καὶ ἡ σειρὰ τῶν διαφωτιστικῶν διαλέξεων ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀπησχόλησε πολὺ τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Γραφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Τὰ ἀποτελέσματα μέχρι τοῦδε ἦσαν ἱκανοποιητικά. Αἱ Ἐπιτροπαὶ ἐπὶ τῆς «Οἰκογενείας καὶ Σχολείου» καὶ «Τύπου καὶ Ραδιοφώνου» συνεπλήρωσαν τὴν ἐργασίαν των, ἐξεδόθη δὲ καὶ ἀπεστάλη εἰς τὰς κοινότητας ὁ νέος Κονονισμὸς Συλλόγων Γονέων καὶ Διδασκάλων. Τὸ Συντονιστικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἀπαρτίζεται ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῶν Γραμμάτων ὁμοῦ μὲ τὰ μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, μὲ συντονιστὴν τὸν Διευθυντὴν τῆς Παιδείας καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὑπόσχεται πολλὰ διὰ τὴν προώθησιν τῶν ζητημάτων μας. Ὁ Παναγιώτατος Οἰκου-

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ
('Απὸ τὸν Συναξαριστὴν)

Ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἔγινεν ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐστάθη ἔτσι. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, ὅστις ἔγινε βασιλεὺς μετὰ τὸν Βοτανειάτην περὶ τοὺς 1081 χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, εἰς τὸν καιρόν, λέγω, τούτου ἔγινεν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαφορὰ καὶ φιλονικεία ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς ἐλλογίμους καὶ ἐναρέτους ἄνδρας. Ἄλλοι μὲν γὰρ ἀπὸ αὐτοὺς ἔλεγον ἀνώτερον τὸν Μέγαν Βασίλειον. Ἐπειδὴ μὲ τοὺς λόγους του μὲν ἐρεύνησε τὴν φύσιν τῶν ὄντων, μὲ τὰς ἀρετάς του δὲ ὡμοίαζε καὶ ἐσυνερίζετο μὲ τοὺς Ἀγγέλους. Καθότι δὲν ἐσυγχωροῦσε προχείρως τοὺς ἁμαρτάνοντας, ἀλλὰ ἦτον σοβαρὸς κατὰ τὸ ἦθος καὶ δὲν εἶχεν εἰς τὸν ἑαυτόν του κανένα γήϊνον. Κατώτερον δὲ τοῦ Βασιλείου ἔλεγον τὸν Χρυσόστομον. Ἐπειδὴ ἐκεῖνος τρόπον τινὰ εἶχε τρόπον ἐναντίον εἰς τὸν τοῦ Βασιλείου καὶ εὐκόλως ἐσυγχώρει τοὺς ἁμαρτάνοντας καὶ τὸ ἦθός του ἦτον ἐλκυστικὸν εἰς μετάνοιαν.

Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου, ὕψωναν τὸν θεῖον Χρυσόστομον καὶ ἔλεγον αὐτὸν τοῦ Βασιλείου καὶ Γρηγορίου ἀνώτερον. Καθότι μεταχειρίζεται διδασκαλίας συγκαταβατικωτέρας καὶ ὁδηγεῖ ὅλους μὲ τὸ σαφὲς καὶ εὔκολον τῆς φράσεώς του καὶ τραβίζει τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν. Καὶ καθότι ὑπερβαίνει τοὺς ἀνωτέρω δύο Πατέρας μὲ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν μελιρρύτων του συγγραμμάτων καὶ μὲ τὸ ὕψος καὶ πλάτος τῶν νοημάτων.

Ἄλλοι δὲ προσπάθειαν ἔχοντες εἰς τὰ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου συγγράμματα, ἔλεγον αὐτὸν ἀνώτερον Βασιλείου καὶ Χρυσοστόμου, καθότι αὐτὸς μὲ τὸ κομψὸν καὶ πεποικιλμένον τῆς φράσεώς του καὶ μὲ τὸ ὑψηλὸν καὶ δυσνόητον τῶν λόγων του καὶ μὲ τὸ ἀνθηρὸν τῶν λέξεων, ὑπερέβηκεν ὅλους τοὺς σοφούς, τόσον τοὺς παλαιοὺς καὶ περιβοήτους εἰς τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἑλληνικὴν σοφίαν, ὅσον καὶ τοὺς νεωτέρους καὶ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιαστικούς. Ὅθεν ἐκ τῆς τοιαύτης διαφορᾶς καὶ φιλονικείας ἐσχίσθησαν εἰς τρία μέρη τὰ πλήθη τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἄλλοι μὲν ἐλέγοντο Ἰωαννῖται, ἄλλοι δὲ Βασιλεῖται καὶ ἄλλοι Γρηγορῖται.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔτσι ἦτον σχισμένοι οἱ Χριστιανοὶ καὶ ἔτσι ἐνδιαφέροντο οἱ ἐλλόγιμοι ἄνδρες, διὰ τοῦτο ἀφάνηκαν κατὰ τὸ ὄνειρον οἱ τρεῖς οὗτοι Ἱεράρχαι καὶ διδάσκαλοι πρῶτον μὲν ὁ καθένας χωριστὰ-χωριστά, ἔπειτα δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἑνωμένοι ὁμοῦ, εἰς τὸν τότε Ἰωάννην τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως Εὐχαΐτων (ἤτις καὶ Εὐτικατία λέγεται καὶ κοινῶς Ἐφλεέμ, ἐν τῇ Γαλατίᾳ εὑρισκομένη καὶ ὑποκειμένη ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Γαγγρῶν). Ἦτον δὲ ὁ Ἰωάννης οὗτος ἄνδρας ἐλλόγιμος καὶ ἔμπειρος τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, καθὼς μαρτυροῦσι τὰ παρ' αὐτοῦ πονηθέντα συγγράμματα, καὶ πρὸς τούτοις ἦτον καὶ ἄνδρας ὁποὺ εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς. Εἰς τοῦτον, λέγω, φανέντες, μὲ ἕνα στόμα τοῦ λέγουσι καὶ οἱ τρεῖς. «Ἡμεῖς ἕνα εἴμεθα κοντὰ εἰς τὸν Θεόν, καθὼς βλέπεις, καὶ καμμίαν ἐναντιότητα οὐδὲ μάχην ἔχομεν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς διαφόρους καιρούς, ἔτσι ὁ καθένας ἀπὸ ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ θείου κινούμενος Πνεύματος, διαφόρους καὶ τὰς διδασκαλίας συνέγραψε. Καὶ ἐκεῖνα ὁποὺ ἐδιδάχθημεν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ταῦτα καὶ ἐξεδώκαμεν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ πρῶτος ἀνάμεσα εἰς ἡμᾶς δὲν εἶναι οὔτε δεύτερος. Ἀλλὰ ἐὰν τὸν ἕνα εἰπῇς, εὐθὺς καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀκολουθοῦν.

Διὰ τοῦτο πρόσταξον τοὺς φιλονικοῦντας νὰ μὴ χωρίζωνται ἐξ αἰτίας ἰδικῆς μας. Εἰς ἡμᾶς γὰρ ἦτον καὶ εἶναι σπουδὴ καὶ προθυμία, τόσον ὅταν εἴμεθα ζωντανοί, ὅσον καὶ τώρα ὁποὺ μετέστημεν, τὸ νὰ εἰρηνεύωμεν καὶ νὰ φέρωμεν τὸν κόσμον εἰς ἕνωσιν καὶ ὁμόνοιαν καὶ ὄχι νὰ τὸν χωρίζωμεν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἡμέραν μίαν ἕνωσον καὶ τοὺς τρεῖς ἡμᾶς καὶ σύνθεσον τὰ τῆς ἑορτῆς μας τροπάρια καὶ ἄσματα, καθὼς εἶναι πρέπον εἰς τὴν ἐδικήν σου σύνεσιν καὶ ἀκολού-

---

μενικὸς Πατριάρχης ὡς ἑξῆς ἐχαιρέτησε τὸ νέον σῶμα:

«Ἡ ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην καθοδήγησιν τοῦ γεραροῦ ποιμενάρχου ὑμῶν ἐνδελεχὴς ὑπὲρ τῆς ἀναλλοιώτου διαφυλάξεως καὶ ἐπιζήσεως τοῦ θησαυροῦ τῆς ἱερᾶς τοῦ Εὐαγγελίου γλώσσης καὶ τῶν προγονικῶν ἀρετῶν τῆς ἰδιαιτέρας ἀγαπητῆς αὐτόθι ὁμογενείας μέριμνα ὑμῶν, ἡ δι' ἀγαστῶν ἀποφάσεων καὶ ἔργων ἐκδηλουμένη, οὐκ ἔστι δυνατὸν ἵνα μὴ ἐπισπᾶται συνεχῶς ἀμέριστον τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, μετὰ προσοχῆς πάντοτε καὶ ἐγκαυχήσεως παρακολουθούσης πάσας τὰς ἐκφάνσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἄλλης ζωῆς τῶν ἐν τῇ εὐλογημένῃ χώρᾳ τῆς Ἀμερικῆς τέκνων αὐτῆς». (Πατριαρχικὸν γράμμα πρὸς τὸ Μικτὸν Συμβούλιον ἐπὶ τῇ ἱδρύσει τοῦ Συντονιστικοῦ Συμβουλίου. Αὔγ. 1953).

Ὅταν συνεκάλει τὸ Συντονιστικὸν Συμβούλιον, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἔλεγε: «Θὰ εἴμεθα κατώτεροι τῶν παραδόσεών μας καὶ τῆς ἀποστολῆς μας ἂν ἐγκατελείπομεν τὴν ἱερὰν ἡμῶν παρακαταθήκην τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ ἱδρῶτος καὶ τῶν μόχθων των παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς οἱ Ἕλληνες μετανάσται, οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν κοινότητας καὶ ἀνήγειραν μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς διὰ νὰ λατρεύεται ἐν αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν ἐξελέξατο Οὗτος ὡς μέσον διαδόσεως τοῦ κηρύγματός Του». (Πρόσκλησις πρὸς τὰ μέλη τοῦ Συντονιστικοῦ καὶ ἀνακοίνωσις πρὸς τὸν τύπον. Μαρτ. 1953).

θως παράδωσε εἰς τοὺς χριστιανούς, ὅτι ἕνα εἴμεθα κοντὰ εἰς τὸν Θεόν. Βέβαια δὲ καὶ ἡμεῖς θέλομεν συμβοηθήσωμεν εἰς τὴν σωτηρίαν ἐκείνων ὁποὺ ἐκτελοῦσι τὴν κοινὴν Μνήμην μας. Ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς φαινόμεθα ὅτι ἔχομεν κάποιαν παρρησίαν καὶ δύναμιν κοντὰ εἰς τὸν Θεόν». Ταῦτα εἰπόντες οἱ Ἅγιοι, ἐφάνηκαν ὅτι ἀνέβηκαν πάλιν εἰς τοὺς οὐρανούς, καταλαμπόμενοι ἀπὸ φῶς ἄπειρον καὶ ἕνας τὸν ἄλλον καλοῦντες κατ' ὄνομα.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν ὕπνον ὁ ἱερὸς Ἰωάννης, ἔκαμε καθὼς τὸν ἐδιώρισαν οἱ θεῖοι Ἱεράρχαι. Καὶ τὸ μὲν πλῆθος τοῦ λαοῦ κατεσίγασε, τοὺς δὲ φιλονικοῦντας εἰρήνευσεν. (Ἦτον γὰρ περιβόητος κατὰ τὴν ἀρετὴν ὁ ἀνήρ, ὅθεν καὶ ὁ λόγος του εἶχε δύναμιν καὶ πειθώ). Καὶ τὴν ἑορτὴν ταύτην παρέδωκε νὰ ἑορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ βλέπε, ὦ ἀναγνῶστα, τὴν σύνεσιν καὶ διάκρισιν τοῦ θείου τούτου ἀνδρός. Ἐπειδὴ γὰρ εὗρῆκε τὸν Ἰανουάριον τοῦτον μῆνα, ὁποὺ εἶχε καὶ τοὺς τρεῖς τούτους Ἱεράρχας ἑορταζομένους, τὸν μὲν Μέγαν Βασίλειον κατὰ τὴν πρώτην, τὸν δὲ Θεολόγον Γρηγόριον κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην καὶ τὸν θεῖον Χρυσόστομον κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην, τούτου χάριν πάλιν ἤνωσεν αὐτοὺς κατὰ τὴν τριακοστὴν ταύτην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ τόσον ἐστόλισε τὴν ἀκολουθίαν τούτων μὲ κανόνας καὶ τροπάρια καὶ μὲ λόγον ἐγκωμιαστικόν, καθὼς ἔπρεπεν εἰς τοιούτους μεγάλους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ χαριτώνυμος οὗτος Ἰωάννης, ὥστε ὁποὺ φαίνεται ὅτι κατὰ νεῦσιν καὶ φωτισμόν, ὡς νομίζω, τῶν τριῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν συνετέθησαν τὰ ἄσματα τῆς ἀκολουθίας ταύτης. Τελείως γὰρ δὲν ἔχουσι καμμίαν ἔλλειψιν ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα ἐκεῖνα ὁποὺ ἀποβλέπουν εἰς ἔπαινον τῶν Ἁγίων. Ὅθεν τὰ τροπάρια αὐτὰ εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ ὅσα ἄλλα τροπάρια ἔγιναν ἕως τοῦ νῦν καὶ ἀπὸ ὅσα εἰς τὸ μέλλον ἔχουν νὰ γένωσιν.

Ἦτον δὲ κατὰ τὴν θέσιν τοῦ σώματος καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου τοιοῦτοι οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι.... Ὁ μὲν θεῖος Χρυσόστομος ἦτον μικρὸς κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, εἶχε μεγάλην κεφαλήν, ἦτον ξηρὸς καὶ πολλὰ λεπτόσαρκος, ἦτον μακρομύτης καὶ πλατέα ἔχων τὰ ρωθώνια, ἦτον κίτρινος ὁμοῦ καὶ ἄσπρος, εἶχε βαθουλωτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μεγάλους τοὺς βολβούς. Ὅθεν ἐκ τούτων ἠκολούθει νὰ λάμπῃ μὲ χαριέστερα ὄμματα, ἀγκαλὰ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ σώματος ἔδειχνε πὼς ἦτον λυπηρός. Εἶχε μεγάλον τὸ μέτωπον καὶ χωρὶς τρίχας, χαραγμένον μὲ πολλὰς χαραγάς. Εἶχεν αὐτία μεγάλα καὶ τὸ γένειον μικρὸν καὶ ὡραιότατον, ἀνθισμένον μὲ ὀλίγας ἄσπρας τρίχας. Ἀπὸ δὲ τὴν νηστείαν εἶχε τὰ σαγώνια εἰς τὸ ἄκρον βαθουλωμένα.

Τόσον δὲ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ εἰποῦμεν διὰ τοῦτον τὸν Ἅγιον, ὅτι μὲ τοὺς λόγους καὶ τὴν ρητορικήν του εὐφράδειαν ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς σοφοὺς ρήτορας τῶν Ἑλλήνων. Μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως μὲ τὸ πλάτος τῶν νοημάτων καὶ μὲ τὸ σαφὲς καὶ ἀνθηρὸν τῆς φράσεως. Τόσον δὲ πολλὰ ἐσαφήνισε καὶ ἐξήγησε τὴν θείαν Γραφήν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, καὶ μὲ τὰς τοιαύτας διδασκαλίας του τόσον πολλὰ ἐβοήθησε καὶ αὔξησε τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε ὁποὺ ἂν ὁ Ἅγιος οὗτος δὲν ἐχρημάτιζεν (ἀγκαλὰ καὶ εἶναι τολμηρὸν νὰ τὸ εἰπῇ τινὰς) ἔπρεπε πάλιν νὰ γένῃ μία δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν γῆν. Τόσον δὲ μέγας ἔγινεν ὁ χρυσορρήμων οὗτος κατὰ τὴν πρακτικὴν καὶ θεωρητικὴν φιλοσοφίαν, εἰς τρόπον ὅτι ὅλους ὁμοῦ ὑπερέβαλε τοὺς ἐναρέτους, πηγὴ χρηματίσας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλεημοσύνης. Καὶ ὅλος ὢν αὐτόχρημα φιλαδελφία τε καὶ διδασκαλία. Οὗτος λοιπὸν ζήσας χρόνους ἑξηντατρεῖς, καὶ ποιμάνας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησεν.

Ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος ἦτον κατὰ τὴν θέσιν καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, πολλὰ μακρύς. Ἦτον ξηρὸς καὶ ὀλιγόσαρκος, μαῦρος ὁμοῦ καὶ κίτρινος κατὰ τὸ χρῶμα, ἦτον μακρομύτης, εἶχε τὰ ὀφρύδια στρογγυλά, τὸ δὲ δέρμα τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρυδίων τὸ εἶχε συμμαζεμένον, ἐφαίνετο ὅμοιος μὲ ἕνα ὁποὺ συλλογίζεται καὶ προσέχει εἰς τὸν ἑαυτόν του. Εἶχε τὸ πρόσωπον ζαρωμένον μὲ ὀλίγας χαραγάς, εἶχε τὰ μάγουλα μακρὰ καὶ τοὺς μήνιγγας δασεῖς ἀπὸ τρίχας συνεστραμμένας καὶ κυκλοειδεῖς. Ἐφαίνετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν πὼς εἶχεν ὀλίγον κουρευμένας τὰς τρίχας. Τὸ γένειον εἶχε μακρὸν ἀρκετὸν καὶ τὰς τρίχας εἶχε μεμιγμένας, ἤτοι μαύρας ὁμοῦ καὶ ἄσπρας. Οὗτος ὁ Ἅγιος ὑπερέβαλε κατὰ τὴν παιδείαν τῶν λόγων ὄχι μόνον τοὺς σοφοὺς καὶ ἐλλογίμους ὁποὺ ἦτον εἰς τὸν καιρόν του, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς παλαιούς. Φθάσας γὰρ εἰς κάθε εἶδος παιδείας, εἰς κάθε μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὸ κράτος καὶ τὴν νίκην ἀπόκτησεν. Οὐ μόνον δὲ ταύτας ἀλλὰ καὶ τὴν διά πράξεως ἤσκησε φιλοσοφίαν καὶ διὰ τῆς πράξεως ἀνέβη εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ὄντων. Ἐκ τούτων δὲ ἀνέβη καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιερωσύνης, γενόμενος δὲ χρόνων πεντήκοντα καὶ εἰς πέντε χρόνους ποιμάνας τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν

Ὁ δὲ Θεολόγος Γρηγόριος ἦτον μέτριος μὲν κατὰ τὴν θέσιν καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ὀλίγον δὲ κίτρινος, ὁμοῦ καὶ χαρίεις. Εἶχε κολοβὴν καὶ πλατεῖαν τὴν μύτην, εἶχε τὰ ὀφρύδια ἴσα, ἔβλεπεν ἥμερα καὶ καταδεικτικά, εἶχε τὸ δεξιὸν ὀμμάτι ζωηρότερον ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν καὶ ἐφαίνετο ἕνα σημάδι πληγῆς εἰς τὸ ἕνα ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ του. Εἶχε τὸ γένειον δασὺ μὲν ἀρκετά, ὄχι δὲ καὶ μακρόν.

Ἦτον φαλακρὸς καὶ ἄσπρος εἰς τὴν κεφαλήν, ἔδειχνε ὅτι τὰ ἄκρα τοῦ γενείου του ἦτον ὡσὰν καπνισμένα. Εἶναι δὲ ἄξιον νὰ εἰποῦμεν περὶ τοῦ Θεολόγου τούτου, ὅτι ἀνίσως ἔπρεπε νὰ γένει ἕνας στύλος ἔμψυχος καὶ ζωντανός, συνθεμένος ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετάς, τοῦτο ἦτον ὁ Μέγας οὗτος Γρηγόριος.

Ὑπερνικήσας γὰρ μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ζωῆς του τοὺς εὐδοκιμοῦντας κατὰ τὴν πρᾶξιν, εἰς τόσην ἀκρότητα τῆς θεωρίας ἀνέβη, ὥστε ὁποὺ ὅλοι ἐνικῶντο ἀπὸ τὴν σοφίαν ὁποὺ εἶχε, τόσον εἰς τοὺς λόγους ὅσον καὶ εἰς τὰ δόγματα. Ὅθεν ἀπόκτησε κατ' ἐξαίρεσιν τρόπον καὶ τὸ νὰ ἐπονομάζεται Θεολόγος. Ἐποίμανε δὲ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίαν δώδεκα χρόνους, ζήσας ἐπὶ γῆς χρόνους ὅλους ὀγδοήκοντα.

St. John Chrysostom and Society

By EMM. HATZIEMMANUEL

St. John Chrysostom was born in the year 345, in Antioch of Syria, at a time when the Church was flourishing. History tells us that the fourth and the fifth centuries form the golden age of the Church. The dogmas of faith took their final shape in the Ecumenical Councils that were held in those two centuries. Orthodoxy shone in all fields of creative Christian thought, art and architecture. Chrysostom is reckoned among those who helped shape that period.

Antioch, Saint John's birthplace, was a progressive, Christian center. The Greek letters were also being taught there by such famous heathen teachers as the philosopher Andragathius and the orator Livanius. Such was the progress of the city of Antioch that it was called the "Athens of Syria." There, among other buildings, the Christians had founded the Theological School of Antioch, sheltered under the Monastery of Saint Euprepius, which was distinguished from the School of Alexandria. They based their interpretations of the Scripture much more on history and grammar than on philosophy.

Despite its spiritual bloom, Antioch, like most of the cities of those times, suffered from an unjust and anti-Christian distribution of its wealth. The goods of life and the money were in the hands of the few, while the majority suffered from the lack of basic foods. The power of wealth rendered the rich heartless and self-centered. Disregarding the poverty-stricken multitudes, they occupied their time showing off, in a very provocative manner, the luxuries of their wealth. Their homes were huge three-story buildings, all of marble, with gilted roofs and mosaic floors, surrounded by spacious gardens and crowded with extravagant furniture. The women wove the gold in their dresses, kept a multitude of servants in their households, and had at their disposal luxurious carriages in which they rode. What a contrasting scene to see those richly decorated, horse-driven carriages arrogantly cross streets crowded with beggars.

Such were the conditions when Chrysostom was born. His parents were not poor but they did not belong to the wealthy class just described. His father was a high ranking army officer, who had the misfortune to die immediately after the birth of his son. His mother, Anthousa, a woman of high Christian standards, and just twenty years of age at the time of her widowhood, devoted her life to the upbringing of her son. She longed to see him a good Christian and an enthusiastic worker of the Church. There were all probabilities that her dreams would come true, for she was loving, sacrificing and kind mother to her son. Her fame as a good mother reached the wise Livanius, who once said: "Alas! What good mothers the Christians have!"

Chrysostom grew under the loving care and protection of his mother. When the time came to choose a profession, he decided to become a lawyer. Therefore, he studied Law, Philosophy and Oratory in Antioch. Livanius was his teacher in oratory. He greatly admired his student for his talents and was grieved that such a youth was won over by the Christians. . . .

Christian piety matured slowly in Chrysostom. As a lad, under the influence of the philospohy and the anti-Christian environment of his country, he showed little interest about the Christian faith that meant so much to his mother. At that age he loved entertainment and the theater, which at the time was not held in high esteem.

Once he visited the Christian school of Antioch. He liked it and he started to attend the courses offered there. He found a great difference existing between this and the other schools. The teachers did not merely teach, they gave a part of their own selves. They talked with warm voices, without doubt about what they were teaching. On their faces Chrysostom discerned a light, which reflected the peacefulness of their souls and securities. They led a sacred life, which reminded him very much of the sanctity of his mother's life.

Soon those Christian teachers, and particularly the Bishop of Antioch who directed the Catechetical School, took an exceptional interest in Chrysostom. Through them Chrysostom was able to find what his soul was seeking: the light and peace that Christ's love offered.

The turmoil of the city with its theaters, amusements and the superficial acquaintances, made no impression on him any more. His soul was seeking quiet and a lonely place where he could devote himself to the studies of the Sacred Scriptures and to the teachings of the other Fathers of the Church.

He confined himself to his home for three entire years and went later to a desert where he stayed near a famous hermit for four years. Finally, he found a cave where he withdrew to pass two more years of prayers and devotion to God.

The continuous and uninterrupted lenting, constant studying and praying and the lack of proper care took their toll of Chrysostom's health. Strong pains in his kidney started to trouble him and he was forced to return to Antioch.

In Antioch the Bishop and the faithful Christians welcomed him with great joy. They all received him as their leader, who, having matured spiritually, intellectually and morally, was ready to resume a responsible position in the Church. In Antioch he was ordained as Priest.

As a priest, Saint John Chrysostom became famous for his sermons as a Preacher of social reform. As such,

he took great notice of the social injustices and the bad behavior of the richer population of Antioch. He could not understand how it was possible that rich and poor lived side by side. He thought it as something unpardonable for the Christians. The idolators and the unbelievers could do whatever they wished but the Christians should be charitable, always ready to help the poor and in time of great need they should even give away all their belongings. In beautiful sermons Saint John Chrysostom explained to them the value and the meaning of wealth. He asked them to follow Christ's teachings, which so beautifully told us that we should not care for the earthly goods that are perishable and could be eaten even by the moths, but instead we should try to win the heavenly kingdom with our good deeds. Thus Chrysostom succeeded in enlarging the effort of the Church, in helping the poor, the sick, the widows and all the young women who were in need of support. During his time the Church of Antioch had undertaken the support of three thousand widows, who had no other support. Keeping in mind the multitudes of the other poor that the Church had to maintain, we can understand what great responsibilities Saint John had undertaken!

Another task of Chrysostom was to guard the Christians from the idolatrous festivals and the immoral amusements, as the indecent theaters. We all know how bad the influence of an immodest theater is. There were many Christians who, without giving enough thought to the matter, disregarding often Sunday, frequented the theaters of the idolaters. Chrysostom could not tolerate that disrespectful behavior and used all his powers to uproot that bad habit.

Hard times came for the city of Antioch. The Emperor of Constantinople imposed heavy taxes on the inhabitants. They, of course, felt very bitter about it and sought vengeance by destroying the statues of his family and some of his own. The Emperor considered it as the greatest of all insults, and was infuriated. "I shall ruin them all," he declared. An uncontrollable fear was then spread among the unfortunate inhabitants of Antioch and they all awaited anxiously to see how the Emperor's wrath would fall upon them.

The Bishop of the city and Chrysostom passed very difficult moments. They tried to find a way to change the Emperor's mind. Finally, it was decided that Chrysostom should write a letter, imploring the Emperor for his forgiveness, and that the Bishop and the other representatives of the city take it to him. And so it was done.

They awaited the answer with their hearts full of anxiety. They all felt this deadly anxiety, as their lives were at stake. Young and old, with the tears in their eyes, hastened to church

(Continued on page 18)

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

-Ἡ θαυμασία συμμετοχὴ εἰς τὸ Βασιλικὸν Δεῖπνον τῆς 26ης Νοεμβρίου τῆς ἐκ 500 φωνῶν μεγάλης χορῳδίας ἐκ τῆς νέας μας γενεᾶς, ἐπέσπασε τὰ συγχαρητήρια πάντων. Ἡ Α.Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας διὰ γράμματος πρὸς τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια καὶ τοὺς Χοράρχας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χορῳδιῶν τῶν Κοινοτήτων τῆς Νέας Ὑόρκης θερμῶς ηὐχαρίστησε καὶ ἐγκαρδίως συνεχάρη τὰ θαυμάσια αὐτὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα «ἦσαν ἡ αἰτία ἵνα ἐξυψωθῇ εἰς τὰ ὄμματα τῶν Ἀνάκτων τὸ ἐν ταῖς Κοινότησιν ἡμῶν ἐπιτελούμενον ἔργον τῆς περισυλλογῆς καὶ τῆς ἐπιβιώσεως». Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος ἐνέκρινε καὶ ἐπευλόγησε τὴν ἀπόφασιν τῶν μελῶν τῶν Χορῳδιῶν Μείζονος Νέας Ὑόρκης ὅπως διοργανωθοῦν εἰς μεγάλην χορῳδίαν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἀπεδέχθη τὴν παράκλησιν ὅπως ἡγηθῇ προσωπικῶς τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργου.

—Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐξορμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Νεολαίας ὑπὲρ τοῦ ἐράνου τῶν Ἰονίων Νήσων μετεδόθη διὰ τῆς ραδιοφωνικῆς ὥρας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς σχετικὴ ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἡ ὁποία κατέληξεν ὡς ἑξῆς: «Σὲ κάθε καλύβα, ποὺ στεγάζει μιὰ σεισμόπληκτη οἰκογένεια καὶ ἕνα δρᾶμα. Σὲ κάθε πρόσωπο καὶ ἕνας σταυρός. . . . Ὦ Κύριε, Κύριε, γιατὶ τόσον νὰ δοκιμασθοῦν τ' ἀδέλφια μας· γιατὶ νὰ αἰσθανθοῦν τέτοιους πόνους καὶ στερήσεις· γιατὶ νὰ εὑρεθοῦν εἰς τὸ σημερινὸ καμίνι τῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ ὀλέθρου; . . . Γιὰ νὰ δοκιμασθῇ ἡ ἰδική σας ἀγάπη καὶ ἀλληλεγγύη, ποὺ πρέπει νὰ τὴν αἰσθανθῆτε στὸν ἴδιο τὸν βαθμὸ εἰς τὸν ὁποῖον αἰσθάνονται τὸν πόνον καὶ τὴν λύπην, οἱ σεισμόπληκτοι ἀδελφοί σας — μᾶς ἀπαντᾷ ὁ Κύριος ἀπὸ τὸ ἀθάνατον καὶ αἰώνιον βιβλίον τῶν Ἁγίων Γραφῶν».

—Ὁ ἔρανος τῆς νέας γενεᾶς ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων ὅστις διενεργήθη τὴν 20ὴν Δεκεμβρίου εἶχε θαυμάσια ἀποτελέσματα. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Νεολαίας Ἀμερικῆς (G.O.Y.A.) κ. Ἔρνεστ Βίλλας, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη πάρα πολὺ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐράνου, προέβη εἰς τὰς ἑξῆς δηλώσεις: «Ἐκφράζω τὴν συγκίνησίν μου διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς G.O.Y.A. εἰς τὴν ἐξόρμησιν. Ἀπευθύνω τοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τὰ συγχαρητήριά μου πρὸς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεώς μας διὰ τὸν ἐπιδειχθέντα ἐνθουσιασμὸν ὡς καὶ διὰ τὴν δραστηριότητα ποὺ ἀνέπτυξαν. Ἡ Ὀργάνωσίς μας ἵσταται παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὁμογενείας. Ἡ G.O.Y.A. ἐμπνέεται ἀπὸ τὰ ἰδεώδη καὶ τὰ ἰδανικὰ ποὺ συνδέουν τὴν μεγάλη πατρίδα μας, τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, μὲ τὴν ἔνδοξον πατρίδα τῶν γονέων μας».

—Ὁ κ. Ἀλέξης Κύρου, ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη, ἔδωσε μίαν ὡραίαν διάλεξιν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπήν. Τὸ περιεχόμενον τῆς διαλέξεως ἔγινεν ἀντικείμενον δημοσιογραφικῶν σχολίων εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν τύπον, ἰδίως δὲ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κ. Κύρου εἶπεν ὅτι «ἡ Ἀγγλία ὀφείλει νὰ ἀποδώσῃ τὸ γρηγορώτερον τὴν Κύπρον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐὰν θέλῃ νὰ δώσῃ περιεχόμενον εἰς τὴν φιλίαν ποὺ ἀνέκαθεν συνδέει τοὺς δύο λαούς».

—Οἱ ὕπατοι ἀξιωματοῦχοι τῆς μεγάλης Ἐθνικοθρησκευτικῆς Ὀργανώσεως ΓΚΑΠΑ, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὕπατον Πρόεδρον δικηγόρον κ. Βασίλειον Καραμπᾶτον, ἐπεσκέφθησαν τὸν Σεβασμιώτατον κ. κ. Μιχαήλ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπέβαλον τὰ σέβη των καὶ συνεζήτησαν θέματα ἀφορῶντα τὴν συμβολὴν τῆς Γκάπα εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

ΔΕΚΑΔΟΛΛΑΡΙΟΝ

—Ὡς πληροφορούμεθα ἐκ τοῦ γραφείου διαχειρίσεως τοῦ Δεκαδολλαρίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ ἕως σήμερον συγκεντρωθὲν ποσὸν ἔχει ἤδη φθάσει τὰς $430,000.00. Τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι κατὰ $80,000.00 μεγαλύτερον τοῦ ποσοῦ τοῦ παρελθόντος ἔτους. Αἱ Κοινότητες ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποστέλλουν τὰ συγκεντρωθέντα ποσά. Εἰς τὴν ἐπομένην ἔκδοσίν μας θὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ δώσωμεν σχετικὴν ἔκθεσιν μὲ τὴν πρόοδον τοῦ εὐλογημένου αὐτοῦ θεσμοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1953.

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ

—Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Ἄστορ τῆς Νέας Ὑόρκης εἰς τὰς 27 Δεκεμβρίου ἐδόθη ἐπιτυχῶς ἡ ἑορτὴ τῆς Πήττας ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Κυριῶν τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης. Ὡς γνωστόν, τὸ χρηματικὸν προϊὸν τῆς ἑορτῆς αὐτῆς δίδεται πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱδρύματος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ὅπου περιθάλπονται καὶ ἐκπαιδεύονται τὰ ὀρφανά μας καὶ ὅπου προπαρασκευάζονται αἱ Ἑλληνίδες διδασκάλισσαι ἀπὸ τὴν νέαν μας γενεάν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

—Τὴν 20ὴν Δεκεμβρίου τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου παρουσίασεν ἕνα ὡραῖο Χριστουγεννιάτικο πρόγραμμα. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐπλούτισε διὰ καταλλήλων ἀσμάτων τὸ Κολλεγιακὸ τμῆμα. Ἡ ὅλη τελετὴ ἦτο καρπὸς τῆς ἐπιμόχθου ἐργασίας τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπο-

τελεῖται ἀπὸ τὰς Mrs. Florence Moore καὶ Ἀθηνᾶν Χατζηεμμανουήλ, διδασκαλίσσας τοῦ Ἀγγλικοῦ τμήματος, καὶ τὰς Δίδας Βασιλικὴν Πορφύρη καὶ Ἐλεονώραν Τσούνη, διδασκαλίσσας τοῦ Ἑλληνικοῦ τμήματος. Τὴν τελετὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Μιχαήλ, ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» κ. Μπάμπης Μαρκέτος καὶ πολλοὶ καλοὶ φίλοι τῆς Ἀκαδημίας.

«Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ»

Εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας ἀπεστάλη ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς περὶ τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ», τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας εἶναι τὸ ἑξῆς:

«Ἀγαπητοί,

Ὅπως γνωρίζετε, τὸ Περιοδικὸν «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» εἶναι τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τὸ Περιοδικὸν τοῦτο περιέχει πλουσίαν πνευματικὴν τροφὴν εἰς Ἀγγλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν γλῶσσαν διὰ τὰ στελέχη καὶ τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ὕλη, ἥτις δημοσιεύεται εἰς τὸν «Παρατηρητήν», γράφεται ἀπὸ τοὺς πλέον μορφωμένους κληρικοὺς καὶ λογίους, τοὺς ὁποίους ἔχομεν εἰς τὴν Ἀμερικήν, καὶ εἶναι κατάλληλος καὶ ἐπιβοηθητικὴ διὰ τὸ ἔργον τῶν ἱερέων, τῶν διδασκάλων, τῶν κατηχητριῶν, τῶν ἀρχηγῶν τῆς νεολαίας καὶ γενικώτερον διὰ κάθε Χριστιανὸν ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται νὰ ἐνισχύσῃ τὸν πνευματικόν του ἐξοπλισμόν.

Τὸ πρόγραμμα, ἡ κίνησις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Ἱδρυμάτων της ἀναγράφονται τακτικῶς εἰς τὸ Περιοδικὸν τοῦτο.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους προτρέπομεν ὑμᾶς ὅπως ἐνδιαφερθῆτε διὰ τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν μεγαλυτέραν κυκλοφορίαν μεταξὺ τῆς ὁμογενείας τοῦ «Παρατηρητοῦ».

Δεδομένου ὅτι ἡ συνδρομή του δὲν εἶναι παρὰ μόλις 3 δολλάρια δι' ὁλόκληρον τὸ ἔτος καὶ διὰ δύο ἔτη μόλις 5 δολλάρια, νομίζομεν ὅτι θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ εὕρητε τὸν τρόπον, ὥστε κάθε Ἑλληνορθόδοξος οἰκογένεια νὰ διαβάζῃ τὸ Περιοδικὸν τοῦτο.

Διὰ τῆς εὐγενοῦς σας προσπαθείας νὰ αὐξήσητε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» ἐνισχύετε τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας μας δι' ἑνὸς ἀκόμη ὅπλου ὡς εἶναι τὸ Περιοδικὸν τοῦτο.

† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ»

Ἤδη ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ἱερέων μας ἐνδιαφέρθησαν διὰ τὴν διεύρυνσιν τῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου. Τοὺς εὐχαριστοῦμεν καὶ εἰς τὴν ἑπομένην ἔκδοσιν θὰ ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματά των. Τὸ ἴδιον ἀναμένομεν νὰ κάνουν καὶ οἱ ὑπόλοιποι — πρᾶγμα ποὺ δὲν ἀμφιβάλλομεν.

ΤΟ ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Τὸ νεώτερον τῶν ἡμερησίων σχολείων μας εἶναι τὸ σχολεῖον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τὸ ὁποῖον ἵδρυσεν καὶ διευθύνει ἡ ἐξαιρετικῆς παιδαγωγικῆς καὶ μουσικῆς μορφώσεως Ἑλληνοαμερικανὶς Κούλα Τασσοπούλου. Τὸ σχολεῖον τοῦτο, τὸ ὁποῖον δύο φορὲς ἕως τώρα ἐπεσκέφθη ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας, εὑρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀστορίας. Εἶναι βρέφος ἀκόμη. Διὰ τοῦτο εἶναι μικρὸν εἰς τάξεις, διδακτικὸν προσωπικὸν καὶ ἀριθμὸν μαθητῶν. Εἶναι ὅμως Ἑλληνοαμερικανικὸν Σχολεῖον καὶ λειτουργεῖ σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ὁ δυναμισμὸς τῆς ἱδρυτρίας τοῦ σχολείου τούτου Δίδος Τασσοπούλου πολὺ ταχέως θὰ ὁδηγήσῃ τὸ νεαρὸν αὐτὸ σχολικὸν δημιούργημα εἰς τὸ ὕψος ποὺ ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ τὸ Ἐκπαιδευτικόν της Γραφεῖον τὸ ἐπιθυμοῦν.

Δ'. ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

LOS ANGELES, CALIF. — Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας ἐπεκοινώνησε μὲ τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰ πνευματικὰ τέκνα τῆς περιφερείας του διὰ γράμματος εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, εἰς τὸ ὁποῖον ὡραιότατα ἑρμηνεύεται ἡ θεολογικὴ θέσις τῆς θείας ἐνανθρωπίσεως. Ἐκ τοῦ γράμματος τούτου ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι:

"Emmanuel is both the Revelation of God and the exaltation of man. In Him, the two sons, the eternal and the temporal, God and man, are united indivisibly. In Him, that which was perfect is interwoven with that which was infinite, and the cause of this unity is the Love of God, while the scene of this unity is human worthiness. The truth of the earth which was embodied in the Blessed Mother and the righteousness of God descending upon the earth met each other in Emmanuel, in Whom God is with us and we in Him. This is the message of Christmas, the Gospel itself, the fullness of our Salvation."

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ

—Ἡ Κοινότης τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν Κυριακὴν τῆς 3ης Ἰανουαρίου 1954 ἐπανηγύρισε τὸ χαρμόσυνον γεγονὸς τῆς ἁγορᾶς καὶ παραλαβῆς τοῦ νέου της Ναοῦ διὰ Πανηγυρικῆς Λειτουργίας. Εἰς τὰς 3 μ. μ. διὰ Λιτανείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος πολλοὶ ἱερεῖς, μετεφέρθη ἡ εἰκὼν τῆς Μεγαλόχαρης ἀπὸ τὸν παλαιὸν εἰς τὸν νέον Ναόν. Ὁ Ναὸς οὗτος εὑρίσκεται εἰς τὴν 91st Street καὶ West End Avenue.

—Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Βαλτιμόρης ἐτέλεσε τὴν πρώτην Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν ὁ ἐσχάτως ἀφιχθεὶς εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας Σεβασμ. Μητροπολίτης Καρπάθου καὶ Κάσσου κ. Ἀπόστολος. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀφίχθη διὰ τοῦ ὑπερωκεανείου «Βασίλισσα Ἐλισάβετ» τὴν 15ην Δεκεμβρίου. Σκοπὸς τοῦ ταξειδίου του εἶναι ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἀνὰ τὴν Συμπολιτείαν Κασσίων καὶ Καρπαθίων. Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» καλωσορίζει τὸν Σεβασμιώτατον

εἰς τὴν χώραν μας καὶ εὔχεται ἀπόλυτον τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν τοῦ ταξειδίου του.

—Τὴν 27ην Δεκεμβρίου ἐτελέσθη ἡ εἰς ἱερέα χειροτονία τοῦ ἱεροδιακόνου Παναγιώτου Α. Καλέλη. Ὁ νέος ἱερεὺς ἀνέλαβε καθήκοντα ἱερατικοῦ προϊσταμένου εἰς τὴν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Jersey City, ὅπου διεδέχθη τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Χριστόφορον Χριστοδούλου, ὅστις ἤδη ἀνέλαβε καθήκοντα ἱερατικοῦ προϊσταμένου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τῆς Νέας Τόρκης. Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» συγχαίρει ἀμφοτέρους τοὺς ἱερεῖς διὰ τὴν προαγωγήν των.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

—Κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν των εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἀμερικῆς οἱ Βασιλεῖς ἔτυχον, ὡς γνωστόν, μεγάλης ὑποδοχῆς καὶ ἐκ μέρους τῶν Ἀμερικανικῶν ἀρχῶν καὶ ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου τῶν πόλεων τούτων. Κατὰ τὴν δεκαπεντάλεπτον διακοπὴν τοῦ ταξειδίου των εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Richmond, Va., π. χ. περίπου χίλια πρόσωπα, Ἕλληνες καὶ Ἀμερικανοί, τοὺς ὑπεδέχθησαν μὲ ζητωκραυγάς. Ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως κ. E. E. Haddock, ὁ Ὁμοσπονδιακὸς Βουλευτὴς κ. J. Vaughan Gary ἦσαν ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐκεῖ ἦσαν ἐπίσης ὁ Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τῆς μικρᾶς ἀλλὰ συμπαθοῦς Κοινότητος τοῦ Richmond ἱερολ. ἀρχιμ. Θεοδόσιος Σιδέρης, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Ι. Κοῦκος, οἱ πρόεδροι τῶν τοπικῶν σωματείων καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἕλληνες τοῦ Richmond. Ὁ ἱερεὺς πατὴρ Θεοδόσιος ἐκ μέρους ὅλων τῶν ὁμογενῶν προσεφώνησε τοὺς Βασιλεῖς, καὶ εἰς τὰ πόδια τῶν Ἀνάκτων οἱ ἁπλοϊκοὶ μετανάσται τοῦ Richmond ἐτοποθέτησαν τὰ δάκρυα τῆς νοσταλγίας των πρὸς τὸ χῶμα καὶ τὸν οὐρανὸν τῆς μητρὸς Ἑλλάδος.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ CHICAGO, ILL.

—Ἀπὸ ἔκθεσιν σχετικὴν μὲ τὴν πρόοδον καὶ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον εἰς τὴν μεγάλην καὶ δυναμικὴν Κοινότητα τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Chicago, Ill., τὴν ὁποίαν ὁ Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος πανοσιολ. ἀρχιμ. Τιμόθεος Τριποδάκης ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὰ εὐσεβῆ μέλη τῆς Κοινότητός του, ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι:

Ἡ ἐπίσκεψις τῶν Βασιλέων εἰς τὸ Richmond, Va.

Οἰκονομικὰ

«Τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα τοῦ Ναοῦ ἔφθασαν τὰς 207 χιλιάδας δολλαρίων. Τὸ ποσὸν τοῦτο, μεγάλο καὶ σεβαστόν, δωρεαί, εἰσφοραὶ καὶ ἱεροπραξίαι γενικῶς, εἶναι ἀπόδειξις τῆς βαθείας πίστεως, τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς ἀγάπης τῶν χριστιανῶν μας πρὸς τὴν ἁγίαν χριστιανικὴν θρησκείαν μας καὶ πρὸς τὴν ἱερὰν ἐθνικήν μας κληρονομίαν. Τὸ ποσὸν τοῦτο, δι' ἓν ἔτος εἶναι μία μεγάλη εὐλογία τοῦ Παναγάθου Θεοῦ πρὸς τὴν Κοινότητά μας, διότι ἐξ αὐτοῦ ἐπληρώθησαν μεγάλαι ἀνάγκαι τοῦ ἔργου ἀνοικοδομήσεως καὶ ἐκαλύφθησαν ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ ἔτους ἐκείνου τῶν Σχολείων καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας.

«Ἡ ἀπόδοσις τοῦ Δεκαδολλαρίου ἦτο 50% καὶ αἱ εἰσπράξεις του ἔφθασαν τὸ ποσὸν μόνον $4,100.00».

Ἐκκλησιασμὸς — Μυστηριακὴ Ζωὴ

«Κατόπιν ἐπιμόνου ἐργασίας, προφορικῆς διδασκαλίας καὶ γραπτῶν κηρυγμάτων καθ' ἑκάστην Κυριακὴν καὶ ἑορτήν, δύο ἐτῶν, εἰδικῶς διὰ τὰ καθήκοντα τοῦ Ἐκκλησιασμοῦ καὶ τῆς Θείας Λατρείας, εἰδικώτερον διὰ τὴν μυστηριακὴν ζωήν, δηλαδὴ διὰ τὴν προσέλευσιν τῶν χριστιανῶν μας εἰς τὰ ὑποχρεωτικὰ δι' ὅλους μας πρὸς ἁγιασμὸν μυστήρια, εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν, μυστήρια τὰ ὁποῖα ἀτυχῶς ἀπὸ ἀμέλειαν καὶ ἀδιαφορίαν σχεδὸν εἶχον λησμονηθῇ ἢ τυπικῶς τὰ ἔβλεπαν οἱ χριστιανοί μας, τώρα πρὸς δόξαν Θεοῦ, πρὸς χαρὰν τῶν ἀγγέλων καὶ πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν, οἱ καλοί μας χριστιανοί, σὰν εὐλογημένα τοῦ Ἀρχιποιμένος Χριστοῦ πνευματικὰ πρόβατα, κατακλύζουν καὶ στολίζουν τὸν μεγαλοπρεπῆ μας Ναὸν τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καὶ ἀναμένουν μὲ σειρὰν εἰς τὸ ἐξομολογητήριον καὶ τὸ θυσιαστήριον κατὰ δεκάδας καὶ ἑκατοντάδας, διὰ τὴν πνευματικὴν αὐτῶν τροφοδοσίαν μὲ τὸ Αἷμα τῆς Διαθήκης καὶ τὸν Ἄρτον τῆς Ζωῆς».

Νέα Γενεὰ

«Τὸ ἔργον τῆς νέας γενεᾶς, παρακολούθησιν τῶν νέων καὶ νεανίδων μας μὲ πολλὰς καὶ προσωπικὰς συναντήσεις, ὁμιλίας, διδασκαλίας καὶ συμβουλάς, διὰ τὴν συμμετοχήν των εἰς τὴν θείαν λατρείαν, διὰ τὴν προσέλευσίν των εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωήν, εἶχεν ἀναλάβει καὶ συνεχίζει μετὰ ζήλου πολλοῦ ὁ βοηθὸς ἱερεὺς τῆς Κοινότητός μας. Εἰς τὴν Ἱεράν μας δ' ἐξ ἄλλου Ἀρχιεπισκοπὴν ἔχει σταλῇ λεπτομερὴς ἔκθεσις περὶ τοῦ ἔργου μεταξὺ τῆς νέας μας γενεᾶς».

Μελλόνυμφοι

«Μίαν ὡραίαν συνήθειαν μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἔχομεν ὡσαύτως θέσῃ εἰς ἐφαρμογήν, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, μὲ τοὺς προσερχομένους εἰς τὸ ἁγιώτατον μυστήριον τοῦ γάμου. Πρὸ τοῦ μυστηρίου 15 ἕως 20 ἡμέρας, οἱ μελλόνυμφοι νέοι δι' ὑποδείξεως ἔρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἀκούουν δι' ὀλίγον τὸν ἅγιον τῆς συζυγίας σκοπόν, τὰς νέας εὐθύνας καὶ ὑποχρεώσεις των, ἑτοιμάζονται διὰ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, κοινωνοῦν

τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἵνα ἑνωθοῦν μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὥστε μὲ αὐτὰ τὰ θεμέλια νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν νέαν ζωήν. Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου των ἡ Κοινότης μας τοὺς προσφέρει τιμῆς ἕνεκεν, ἄλλοτε τὴν Ἁγίαν Γραφὴν χρυσόδετον καὶ ἄλλοτε τὰ Νέα Θεμέλια, βιβλίον σπουδαιότατον καὶ διαφωτιστικὸν διὰ τὸν ηριστιανικὸν γάμον».

Σχολεῖα

«Μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὸ ἄγρυπνον ἐνδιαφέρον τῆς Σχολικῆς μας Ἐπιτροπῆς καὶ τὰ Σχολεῖα μας, Ἡμερήσιον Ἀμερικανικόν, Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν καὶ Ἀπογευματινόν, μὲ ὡραίαν σύνθεσιν διδακτικοῦ προσωπικοῦ, ἑνὸς διδασκάλου καὶ ἑπτὰ διδασκαλισσῶν, καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα, θαυμάσια ἐλειτούργησαν. Ἀποδείξεις ἔχομεν, δύο πιστοποιητικὰ καὶ ἕνα συγχαρητήριον ἔγγραφον τῶν Ἐπιτροπῶν Ἐκπαιδεύσεως Οὐάσιγκτων καὶ Σικάγου, διὰ τῶν ὁποίων φαίνεται ὅτι οἱ μαθηταί μας ποὺ ἐνεγράφησαν σὲ Ἀμερικανικὰ Γυμνάσια εἶχον θαυμαστὴν μόρφωσιν καί τινες ἠρίστευσαν. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἡμερησίου ἔφθασαν τὸν ἀριθμὸν 108, τοῦ δὲ Ἀπογευματινοῦ 45. Τὸ ἀρξάμενον ἔτος ἔχομεν 156 εἰς τὸ Ἡμερήσιον καὶ 32 εἰς τὸ Ἀπογευματινόν.

«Ἀτυχῶς ἐκεῖ ποὺ ὑστεροῦμεν εἶναι εἰς τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὸ ἐνδιαφέρον νὰ στέλλουν εἰς τὰ σχολεῖα μας τὰ παιδιά των, μολονότι ἡ Σχολικὴ Ἐπιτροπὴ τοὺς δίδει καὶ αὐτοκίνητα πρὸς μεταφορὰν τῶν μαθητῶν στὰ σχολεῖα, ἀλλὰ προτιμοῦν σχολεῖα Ἀμερικανικά, ἐμποδίζοντα οὕτω τὰ παιδιά των καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν νὰ μάθουν καὶ μόρφωσιν ν' ἀποκτήσουν Ἑλληνοθρησκευτικὴν καὶ μὲ τὴν Κοινοτικήν μας οἰκογένειαν νὰ συνδεθοῦν».

Κατηχητικὰ

«Καὶ τὸ σπουδαιότατον τοῦτο ἔργον τῆς κατηχήσεως μεταξὺ τῶν νεαρῶν μας βλαστῶν μετὰ πολλῆς προσοχῆς, μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας, εἰκόνες καὶ σήματα, μὲ ἀρίστας καὶ εὐλαβεστάτας Κατηχητρίας καὶ βοηθούς, ἐπιτυχῶς συνεχίζεται.

«Τὸ παρελθὸν ἔτος εἴχομεν τέσσαρα πλήρη τμήματα Κατηχητικῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἕνα διὰ τοὺς ἀγγλόφωνας, εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Κατηχητρίας 12 καὶ μαθητὰς συνολικῶς 209. Τὰ θαυμάσια ψυχολογικὰ καὶ παιδαγωγικὰ μαθήματα συνεδυάζοντο καθ' ἑκάστην Κυριακὴν μὲ κινηματογράφον 15 λεπτῶν, ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας ἀφ' ἑτέρου.

«Ἰδιαιτέρα προσπάθεια κατεβλήθη εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωὴν τῶν μαθητῶν. Μὲ ἔντυπα εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ὡδηγοῦντο πολλάκις τοῦ ἔτους εἰς τὴν ἐξομολόγησιν κεχωρισμένως καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν ὁμαδικῶς. Ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον παραπονούμεθα εἶναι ὅτι, ἐὰν οἱ εὐλογημένοι μας γονεῖς εἶχον ἐνδιαφέρον καὶ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ἐὰν μᾶς ἔφερον κάθε Κυριακὴν στὰς 10:15 τὰ παιδιά των, ἀπὸ ἡλικίας 5 ἕως 16 ἐτῶν, θὰ εἴχομεν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰ Κατηχητικά. Ἐλπίζομεν ὅμως καὶ τοὺς παρακαλοῦμεν μὲ ὅλην μας τὴν καρδιάν, νὰ μᾶς βοηθήσουν τὸ ἔτος αὐτὸ πιὸ πολύ».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

—Ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ συμπληρώσει τεσσαρακονταετοῦς δοκίμου ἀρχιερατείας τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων κ. Γενναδίου καὶ συμφώνως πρὸς σχετικὴν συνοδικὴν ἀπάφασιν, ἐτελέσθη πρὸς τιμὴν τῆς Α. Σεβασμιότητος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις εἰδικὴ τελετὴ τῇ 22ᾳ Νοεμβρίου, Κυριακῇ.

—Εἰς τὸν «Ἀπόστολον Ἀνδρέαν», ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῶν Πατριαρχείων μας (φύλλον 12ης Δεκεμβρίου 1953), δημοσιεύεται βιογραφικὸν σημείωμα τοῦ ἐξέχοντος ἐφοπλιστοῦ κ. Στεφάνου Στεφανίδου, ὅστις, ὡς γνωστόν, εἶναι ἐγκατεστημένος εἰς τὴν πόλιν τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ τιμητικὴ αὐτὴ ἐμφάνισις ἐκ τῶν στηλῶν τοῦ ἐγκρίτου τούτου περιοδικοῦ γίνεται διότι, ὡς σημειώνεται ἐκεῖ, ὁ κ. Στεφανίδης εἶναι εἷς ἐκ τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἱδρυμάτων του. «Τὸ τίμιον ὄνομα τοῦ ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν καταγομένου», γράφει ὁ «Ἀπόστολος Ἀνδρέας», «καὶ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐγκατεστημένου ὁμογενοῦς κ. Στεφάνου Δ. Στεφανίδου ἔχει ἀναγραφῇ χρυσοῖς γράμμασιν ἐν τῇ στήλῃ τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τῆς Πατριαρχικῆς Μεγάλης Σχολῆς, διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τετραετίας μεγάλας δωρεὰς εἰς ὄργανα χημείας καὶ φυσικῆς, ἀξίας περὶ τὰς τριάκοντα χιλιάδας τουρκικῶν λιρῶν. . . .Εἰς τὴν Κοινότητα Ἀρναούτκιοϊ (Μ. Ρεύματος) διὰ τὴν νέαν καὶ λαμπρὰν αὐτῆς αἴθουσαν ἄλλας χιλιάδας λιρῶν προσέφερεν, ὡς καὶ πρὸς τὸ σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διαφόρους δωρεάς. . . . Εἰς ταύτας προσθέτει ὁ κ. Στεφανίδης καὶ τὴν νέαν δωρεὰν πρὸς τὴν Σχολὴν ἑνὸς λεωφορείου διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν μαθητῶν αὐτῆς». Ὡσαύτως ἀναφέρεται ἡ εὐεργετικὴ δρᾶσις τοῦ κ. Στεφανίδου εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς καὶ τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Νέας Ὑόρκης.

—Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Μουσείου τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ ἐπιφανὴς Τοῦρκος Βυζαντινολόγος κ. Μουζαφφὲτ Ραμαζάνογλου ἔδωσε διάλεξιν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνδέσμου Καλλιεργείας Γραμμάτων Σταυροδρομίου. Τὸ θέμα τῆς διαλέξεως ἦτο «Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανικοὶ Ναοὶ εἰς τὸ εἰδωλολατρικὸν Βυζάντιον». Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, προσκληθεῖσαν, ἀντεπροσώπευσεν ὁ Πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελος κ. Αἰμιλιανός. Ἐπίσκοποι, κληρικοὶ καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων παρηκολούθησαν τὴν διάλεξιν αὐτήν, ἥτις ἐχαρακτηρίσθη ὡς σπουδαιοτάτη συμβολὴ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν Βυζαντινολογικῶν σπουδῶν εἰς τὴν φίλην χώραν Τουρκίαν.

ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΑΛΛΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

—Ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἰακώβου Κουκούζη ἔκθεσις ἐξ ὀνόματος τῆς ἀντιπροσωπείας ἥτις ἀντεπροσώπευσε τὴν Ὀρθόδο-

ξον ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίαν μας εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν. Τὸ Συνέδριον συνεκλήθη εἰς Κλήβελαντ, Ὀχάϊο, μεταξὺ τῆς 27ης καὶ 30ῆς Ὀκτωβρίου, 1953. Οἱ ἀντιπρόσωποι, 468 ἐν συνόλῳ, προήρχοντο ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας τὰς ἐνσωματωμένας εἰς τὸ «Ἐθνικὸν Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν». Ἡ Ὀρθόδοξος ἀντιπροσωπεία, ἡ παρὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὁρισθεῖσα, ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἓν λαϊκὸν μέλος, τὴν κ. Γ. Μιχαηλίδου (τοῦ συζύγου της ἀντιπροσωπεύοντος τὸ Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν τῆς Cleveland, Ohio, καὶ ἐννέα κληρικὰ μέλη, τὰ κάτωθι: Τὸν Πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ι. Κουκούζην τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Βοστώνης, τὸν π. Ἰωάννην Παπαλυμπέρην τῆς Κοινότητος Steubenville, Ohio, τὸν π. Ἰωάννην Πάλλαν τῆς Κοινότητος Buffalo, N. Y., τὸν π. Γεώργιον Γάλλον τῆς Κοινότητος Rochester, N. Y., τὸν π. Ἰωάννην Γεράνιον τῆς Κοινότητος Cleveland, Ohio, τὸν π. Θεόφιλον Θεοφιλόπουλον τῆς Κοινότητος Canton, Ohio, τὸν π. Γεώργιον Βλαχόπουλον τῆς Κοινότητος Warren, Ohio, τὸν π. Σταῦρον Κατσάρην τῆς Κοινότητος Ambridge, Pa., τὸν π. Κωνσταντῖνον Ράπτην τῆς Κοινότητος Martins Ferry, Ohio.

—Τὸν Αὔγουστον τοῦ ἔτους τούτου θὰ συνέλθῃ εἰς τὸ Ἔβανστον, Ἰλλινόϊς, ἡ δευτέρα γενικὴ συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο θὰ ἀντιπροσωπευθῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς. Ἤδη ἀντιπροσωπεία τοῦ Πατριαρχείου ἐκ τῶν Ἱερολογ. Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου, καθηγητοῦ τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, καὶ τοῦ Δρος κ. Γεωργίου Φρολόφσκυ, ἔχει συμμετάσχει εἰς συσκέψεις τῆς διαρκοῦς ἐπιτροπῆς συνεργασίας τῆς ἐπιτροπῆς Περὶ Πίστεως καὶ Τάξεως εἰς Bossey τῆς Ἑλβετίας, ὥστε καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς προεργασίας τοῦ συνεδρίου νὰ εἶναι πληροφορημέναι αἱ σχετικαὶ ἐπιτροπαὶ περὶ τῶν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Θεολογικῇ σκέψει ἐκδοχῶν καὶ ἀντιλήψεων ἐπὶ ἑνὸς ἑκάστου ἐκ τῶν ὑπὸ ἐξέτασιν θεμάτων. Τὸ κύριον θέμα τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Αὔγουστον θὰ ἀπασχολήσῃ τὸ συνέδριον εἶναι «Ὁ Χριστὸς ἡ ἐλπὶς τοῦ κόσμου». Περὶ τὸ θέμα τοῦτο ὑπάρχουν καὶ ἓξ ἄλλα θέματα, δευτερεύοντα μὲν πλὴν συμπληροῦντα καὶ οἰκοδομοῦντα τὴν μελέτην τοῦ κυρίως θέματος. Τοιαῦτα εἶναι: «Τὰ Κοινωνικὰ Προβλήματα, «Ἡ Πνευματικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ συγχρόνῳ ζωῇ», «Αἱ ἐθνικαὶ καὶ φυλετικαὶ διαφοραί», «Οἱ λαϊκοὶ καὶ ἡ κλῆσις των», κ.τ.λ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Εἰς τὴν σειρὰν «Ψυχολογία καὶ Ζωὴ» τοῦ Ἰνστιτούτου Ἰατρικῆς Ψυχολογίας καὶ Ψυχικῆς Ὑγιεινῆς ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησε τὸ ὑπ' ἀριθ. 13 ἔργον «Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ» τοῦ Pierre Dufoyer (Πιὲρ Ντυφουαγὲ) κατὰ μετάφρασιν τῆς Δίδος Βάσως Ε. Νομικοῦ.

Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα: Ἡ ὑφὴ τῆς παιδικῆς προσωπικότητος — Ἄμεσες καὶ ἔμμεσες συνέπειες τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἡ μητέρα θὰ δεχθῇ τὴν ἐγκυμοσύνη της — Ἡ συζυγικὴ ἀτμόσφαιρα θὰ ἐπηρεάσῃ τὸ παιδὶ — Ὁ δυναμισμὸς τῆς παιδικῆς ψυχῆς — Ἀνάγκη γιὰ κίνησι καὶ δρᾶσι — Συναίσθημα μειονεκτικότητος — Ἐγωκεντρισμὸς — Συστατικὰ στοιχεῖα τῆς παιδικῆς προσωπικότητος — Ἀνακαλύπτοντας τὸν κόσμο — Ἀναζήτησις ἀγάπης — Διάφορα αἴτια τῶν συναισθηματικῶν κρίσεων — Ἀναζητῶντας τὴν ἀνεξαρτησία — Ἀναζητῶντας τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν χαρὰ — Ἐξαιρετικὴ σημασία τοῦ παιχνιδιοῦ — Πῶς νὰ μεγαλώνουμε τὰ παιδιά μας — Ἐλαττώματα — Διάγνωσις καὶ θεραπεία — Ἡ ἠθικὴ ἀγωγὴ τῶν παιδιῶν μας.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. κ. Μιχαὴλ ἔλαβεν ἐκ μέρους τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος Στρατάρχου Παπάγου τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

ΑΘΗΝΑΙ, 19 Δεκεμβρίου.—Πρὸς τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα, καθὼς καὶ πρὸς τὸ εὐσεβὲς Ὀρθόδοξον Ποίμνιόν Σας τῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους διαβιβάζω τὰς θερμοτέρας εὐχὰς ὑγείας καὶ εὐτυχίας. Συνάμα προτρέπομεν ἅπαντας τοὺς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδᾶ ὅπως μετὰ θέρμης ὑποβοηθήσουν τὴν ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος ἀναληφθεῖσαν φιλάνθρωπον ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν ἐξόρμησιν, τὴν ὁποίαν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι μὲ τὴν διακρίνουσαν Ὑμᾶς ἱκανότητα θὰ φέρετε εἰς πέρας ἐπιτυχέστατον.

Παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα ὅπως διαβιβάσῃ τὰς εὐχαριστίας μου καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐράνου ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων. Ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς συμμερίζεται τὰς εὐχάς μου ὑπὲρ τῆς πλήρους ἐπιτυχίας τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὃν ἐπιδιώκει ὁ ἔρανος, καὶ εἶνα βεβαία ὅτι ὑφ' ὅλων θὰ καταβληθῇ πᾶσα φροντὶς ὅπως ἔχῃ ὁ ἔρανος τὴν μεγαλειτέραν δυνατὴν ἐπιτυχίαν.

ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΠΑΠΑΓΟΣ
Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Τὸ νέον ἔτος, προϊὸν φυσικὸν τῆς ροῆς τοῦ χρόνου, εὑρίσκει τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον συνεχίζοντα τὴν ἀγωνιώδη πάλην του διὰ τὴν τήρησιν τοῦ ἠθικοῦ νόμου τὸν ὁποῖον ὁ ἐνσαρκωθεὶς Θεὸς διεχάραξε διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ ἔργου Του. Πράγματι, ἂν καὶ παρῆλθον χρόνοι καὶ χρόνοι ἀπὸ τὴν μεγάλην στιγμὴν τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἄτομα καὶ λαοὶ δὲν ἠδυνήθησαν ἀκόμη νὰ ἐνστερνισθοῦν τὴν θείαν ὑποθήκην καὶ νὰ ρυθμίζουν ἀναλόγως τὴν ζωήν των. Στερήσεις, στυγνὸς ἐγωϊσμός, ἰδιοτέλεια, παντοῖαι ψυχικαὶ ἀδυναμίαι ἐμπνέουν συχνὰ ἔργα ἀνόσια. Παρὰ ταῦτα ὅμως, ἡ ἔκβασις τῆς πάλης μεταξὺ τῶν δυνάμεων τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ τῆς ἐπιθυμητῆς ἠθικῆς τάξεως, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν στροβιλίζεται ἡ ἀνθρωπίνη συνείδησις, εἶναι προφανής. Ἀντικειμενικὴ μελέτη τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀποκαλύψεως τῆς θείας βουλῆς, παρέχει εἰκόνα βασίμως αἰσιόδοξον. Αἱ δυνάμεις τοῦ καλοῦ, βραδέως ἴσως ἀλλ' ἀσφαλῶς, κατακτοῦν διαρκῶς ἔδαφος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ συγχρόνου ἀτόμου καὶ εἰς τὰ ἔργα τῶν λαῶν. Ἡ ἀντίληψις τοῦ ἠθικοῦ νόμου ἐνισχύεται. Προλήψεις ἀφανίζονται καὶ ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη ἐπιβάλλεται. Κυβερνήσεις καὶ ἡγέται λαῶν ἱστανται ἢ πίπτουν, κρινόμενοι πρωτίστως μὲ βάσιν τὰς ἀνθρωπιστικὰς καὶ ἠθικὰς ἐπιδόσεις των. Ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἠχεῖ σήμερον περισσότερον θαρραλέα καὶ ὑποβλητικὴ καὶ τὸ αἴτημα τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης, ποὺ ὡς ἐκ τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς της ἐπαγγέλλεται ἡ Ἐκκλησία, καθολικεύεται. Πάντα ταῦτα, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι σημεῖα αἰσιόδοξα καὶ εὐοίωνα. Εἴθε τὸ νέον ἔτος νὰ τονώσῃ τὰ σημεῖα αὐτὰ πρὸς δικαίωσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς δόξαν Κυρίου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ

Ἡ ἑορτὴ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, θεσπισθεῖσα μόλις πρὸ διετίας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐπεβλήθη ἤδη ὁριστικῶς εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ὁμογενείας, μὲ τὴν πάροδον δὲ τοῦ χρόνου θὰ καταστῇ ἀσφαλῶς ἕνας ἐκ τῶν πλέον ἰσχυρῶν καὶ ἀποδοτικῶν παραγόντων πρὸς διαφύλαξιν καὶ ἐμπλουτισμὸν τῆς μεγάλης ἠθικοπνευματικῆς κληρονομίας τῶν Πατέρων μας εἰς τὴν χώραν ταύτην. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς αὐτῆς, καταρτισθὲν εἰς τὰς γενικάς του γραμμὰς ἀπὸ τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον καὶ ἀπὸ τὸ Τμῆμα Ἐκπαιδεύσεως, ἐστάλη ἐγκαίρως εἰς τοὺς ἁρμοδίους ἐκπροσώπους τῶν Κοινοτήτων καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν μας. Γνωρίζοντες καλῶς τὴν πίστιν τῶν ἱερέων, τῶν διδασκάλων, τῶν προέδρων καὶ τῶν συμβούλων, ὡς καὶ ὅλων τῶν πνευματικῶν παραγόντων ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν περιεχόμενον τοῦ θεσμοῦ αὐτοῦ, εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι τὸ πρόγραμμα αὐτὸ θὰ εὑρυνθῇ καταλλήλως, θὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὰς κατὰ τόπους συνθήκας, θὰ τεθῇ ἐπιτυχῶς εἰς ἐφαρμογήν, διὰ νὰ συγκινήσῃ τὸ σύνολον τῶν ὁμογενῶν καὶ νὰ τοὺς ὑποκινήσῃ ἀβίαστα εἰς ἐμπράκτους ἐκδηλώσεις ἀγάπης πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον. Ἡ Ἐκκλησία, τὸ σχολεῖον καὶ οἱ ἐργάται του, ἡ Ἑλληνικὴ ἐφημερίδα, ὅλοι οἱ θεσμοὶ καὶ ὅλα τὰ μέσα ποὺ ὑπηρετοῦν τὸ ὑψηλὸν νόημα τῆς ἑορτῆς πρέπει ὄντως νὰ τύχουν ὅλης μας τῆς κατανοήσεως, τῆς στοργῆς καὶ τῆς ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς συμπαραστάσεώς μας. Ἔτσι, μαζὶ μὲ τοὺς λόγους — λόγους ἁπλοὺς καὶ συγκεκριμένους — δυνάμεθα καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκπονήσωμεν πρακτικώτερα προγράμματα αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων μας, ἐνισχύσεως τῶν διδασκάλων, αὐξήσεως τῶν συνδρομητῶν τῶν ἐφημερίδων μας, προκηρύξεως σχετικῶν διαγωνισμῶν, ἐξάρσεως τοῦ ἔργου τῶν ἀσχολουμένων ἀποδοτικῶς μὲ τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, καθορισμοῦ ἠθικῶν ἀμοιβῶν καὶ βραβείων. Πρὸς τούτοις δυνάμεθα ἐπίσης καὶ πρέπει νὰ φέρωμεν καταλλήλως εἰς γνῶσιν τῆς Ἀμερικανικῆς διανοήσεως τὰς προσπαθείας μας καὶ νὰ ζητήσωμεν τὴν συναντίληψίν της. Πάντα ταῦτα εἶναι ἔργα ὅλων τῶν παραγόντων τῆς κοινοτικῆς ζωῆς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ ἐμπιστοσύνη μας εἶναι πλήρης.

Ο «ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ»

Ἡ νέα ἐμφάνισις τοῦ «Παρατηρητοῦ» μᾶς θέτει ἐνώπιον τοῦ καθήκοντος νὰ πράξωμεν τὸ καλύτερον δυνατὸν διὰ τὴν περαιτέρω βελτίωσίν του καὶ ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐκδόσεως καὶ κυκλοφορίας. Δὲν μᾶς διαφεύγει τὸ γεγονός, ὅτι ὁ «Παρατηρητὴς» εἶναι τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῆς ὁποίας τὸ ἔργον διαρκῶς εὑρύνεται εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς πολυπλεύρου ἀποστολῆς της. Διὰ νὰ καταστῇ ὅμως ὁ «Παρατηρητὴς» τὸ πραγματικὸν δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς πρέπει νὰ ἀντικαθρεφτίζῃ εἰς τὰς σελίδας του τὸ ὅλον κοινοτικὸν ἔργον. Οἰκονομικὴ κίνησις, συντήρησις παλαιῶν Ναῶν καὶ ἀνέγερσις νέων τοιούτων, ἡ μαθητικὴ κίνησις, τὰ σχολεῖα, τὸ ἔργον τῆς νεολαίας, αἱ σχέσεις τῶν παραγόντων μας μὲ τὰς λοιπὰς ἐκκλησίαις, αἱ πνευματικαὶ ἐπιδόσεις, καὶ γενικῶς κάθε ἐκδήλωσις καὶ ἔκφρασις τῶν ζωντανῶν κοινοτικῶν δυνάμεών μας εἶναι ζητήματα ποὺ εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸ ὄργανον αὐτό. Ἔτσι οἱ ἱερεῖς μας, οἱ διδάσκαλοι, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς νεολαίας μας, ὅλοι γενικῶς ὅσοι ζοῦν ἀμέσως τὸν ἐθνικοθρησκευτικὸν ἀγῶνα ποὺ διεξάγει ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν καὶ ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἔμπνευσιν τῶν ἀρχῶν τούτων ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή, ἂς γίνουν οἱ μόνιμοι ἀνταποκριταί μας. Θὰ τοὺς εἴμεθα εὐγνώμονες.

Saint John Chrysostom and Society

(Continued from page 11)

to find consolation. Chrysostom used the opportunity to deliver twenty-one speeches, which all together are called "Peri Andrianton," and they constitute some of the most beautiful teachings that a father of the Church could offer to his spiritual children in time of distress. He talked to them about piety and faith to God, and about obedience to persons in authority. He also advised them to avoid drunkenness and all the other bad habits. Finally, he announced to them that the Emperor had granted his forgiveness. The Christians of Antioch felt extremely happy, and regarded Chrysostom with higher esteem and more love than before.

After his last success Chrysostom became famous to the entire Church. His reputation reached the Emperor, who asked him to become the Archbishop of Constantinople.

Immediately after his ordination as the Archbishop of Constantinople, Chrysostom tried to put order in the affairs of the Chruch which were in bad shape. There were priests whose sole interest was money and a comfortable living. The Order of the Deaconesses, formed from widows and women devoted to the service of the Church, was declining. Chrysostom punished, degraded and deposed the unworthy priests and the undeserving women.

Chrysostom found time to attend to the needs of the Goths who lived near Constantinople. Most of them were Arians. He sent them orthodox priests who spoke their language. He also sent out missionaries to Scythia, to Persia, to the Phoenicians and elsewhere for the spreading of Christianity.

Imagine, for a while, how busy his days were and how enormous the responsibilities! "One would ask financial help from him! another would invite him as a witness in the Court of Justice! yet someone else who was hungry would ask for food; the naked would beg for clothing; and there might even be someone who would demand to be given his very own clothes! The mourning would seek consolation from him, the jailed his influence to be free. The sick would expect his visiting; the strangers would ask for shelter; while those in debt would cry for help, and the injured would ask his assistance in the reconciliation of their families!" Indeed, not a moment must have been left to him. Each instant was devoted to his serious duties.

Though, while the people adored Chrysostom, the wicked envied him. The punished priests, the unworthy women, a few undeserving bishops and among them the Bishop of Alexandria, all these kept thinking of ways to harm him. To that group the Empress added her influence. She, herself, had been influenced by certain immoral women of the Court who despised Chrysostom, because he talked constantly against luxury and immorality. The evil-doers won their game, unfortunately. With their scheming they succeded in having Chrysostom arrested and despite the reaction of the people, they had him exiled to Koucousos, a little, lonely village of Armenia, with a bad climate and without any facilities of living. When his friends went all the way out there to see him, his enemies decided to send him farther away. On the way to his exile his weakened organism succumbed to the burden of the hardships. He passed his spirit to God, whom he had served with so much self-denial and devotion. These were his last words: "For all I suffer may the name of God be glorified. Amen."

Chrysostom was one of the leading figures of our Church. His steadfastness to the principles of his faith, for which he struggled, was exemplary. His abilities in oratory were unsurpassed, and those who had the fortune to hear him speak, remembered him with longing and tears in their hearts. Because of his eloquence, the nickname Chrysostom was given to him. Chrysostom means "golden mouthed," a Greek equivalent for our less extravagant English "silver tongued." He really was a fascinating orator and a superb author. The shining features of his personality were deep faith and a strong will in the performance of his duties throughout his life and particularly, when he was Patriarch on the Throne of Constantinople. As Bishop J. W. C. Wand says, "His heart was in the right place. His courage was undeniable. He bore an uncompromising witness to the truth of the Gospel. He knew that 'righteousness exalteth a nation' and he insisted that that righteousness should be shown in the highest places. And that makes a very good start for the work of the Church in the society of any age." (*The Greek Doctors*, p. 87.)

There is a charm in the name of ancient Greece; there is glory in every page of her history; there is fascination in the remains of her literature, and a sense of unapproachable beauty in her works of art; there is a spell in her climate still, and a strange attraction in her ruins. We are familiar with the praises of her beautiful islands; our poets sing of her lovely genial sky. There is not in all Land a mountain, plain or river, nor a fountain grove or wood, that is not hallowed by some legend or poetic tale.

MOORE

The Significant Aspects of Orthodox Worship

By Dr. S. M. SOPHOCLES
Case Institute of Technology
Cleveland Heights, Ohio

IV. HYMNOLOGY

In the Orthodox Church the Divine Liturgy is chanted because all praise and glorification is due to God who is the fullness of all holiness and majesty.

Throughout the ages men seek in worship the renewal of life. A renewed life is a life of praise, of joy, and of thanksgiving. When man seeks God for renewal, he expresses his quest through the media of utterance, spectacle, and action, formed as beautifully as he can make them. Of all the arts, music holds a unique place in the quest of worship. Of all the arts, music is the most universal and the most intimate. Melodies express man's aspirations and feelings in tones which cut across barriers of language and custom and which prince and pauper, artist and artisan, each for himself can hum or sing. Music is a means of community, and hence of reconciliation. Of all the arts, music owes most to the Christian religion. It has always been the normal custom for Christian liturgy to be chanted; for its well-spring is psalmody. Out of its Hebrew and classical heritage, the Greek Church molded the psalms, hymns, and spiritual songs of its earliest times into serene, unisonous plainsong of universal faith. Out of plainsong developed the architectonic polyphony, whose balanced thrusts, like some Byzantine Cathedral, bespeak the upsurging energies of human wills to find peace in the wisdom which ordereth all things in heaven and in earth. From polyphony have come the harmonic systems of modern music with their infinite variety of modulation and combination.

The music of the Orthodox Church reaches its sublimest level in the ceremonies of Holy Week, of Consecration of Churches and of Bishops, and in Patriarchal functions when the sublimity of the office and the humility of the occupant are equally made manifest. The intoning of the Psalms, of the responses and the Scripture lessons, the singing of the Church hymns, remain in the Orthodox Church, matchless in their majestic simplicity. In Orthodox seminaries, the greatest care is bestowed on the musical education of the future priests.

Just as in the matter of plastic arts, the Orthodox Church tolerates only the least material painting, so, in the matter of sacred music, she permits none but the most spiritual, the most closely allied to prayer, singing.

For many centuries, no soulless instruments, wood or brass, were allowed to praise the Lord in the Orthodox Churches — only the one living instrument, the human voice, given by the Lord to sing His praises in all eternity. No harp, or Psalterion, as in Hebrew temples; no viola or bassoon, such as Fra Angelico and Perugino placed in the hands of angels; no thousand-toned organ; no many-colored orchestra; nothing to support the singing of the choir. The Greek Church permitted only recently the use of organs and new tonalities.

The Organ has a long history and has always been a favorite subject for the visual arts, painting, and sculpture. It was known to the Egyptian, Greek, and Roman worlds long before the time of Christ. The pneumatic organ was known to the Byzantines before the ninth century. The early Fathers make mention of other instruments, stringed and woodwind, introduced into the Church on occasion. But in Byzantium, even when instruments were common, they were never used to accompany the chant. It was therefore left to the West to introduce the Golden Age of Organ Composition, whose greatest master was Johann Sebastian Bach.

The Orthodox Church developed a notable technique for setting forth the Christian Faith in Sacred Song. The inventive tradition of the East produced a new and rich heritage of liturgy and music. The secular authors of the Christian era, e.g., Plotinus, Porphyry, Proclus, Iamblichos, Nichomachos, and Philo describe the early Christian ascetics as singing in antiphonal fashion. Pliny the Younger also testifies to the use of two choral groups by the Christians in the year 115. Clement of Alexandria wrote in favor of the lyra and kithara to church music because King David used them. Eusebius, on the other hand, states clearly that the voice is preferable than the use of instruments in the Church. St. Athanasius, Patriarch of Alexandria, objects to over-elaborate music, while St. Basil defends the singing. In the West, we find St. Augustine strongly approving of the jubilus, a long-extended melody on the syllable, usually the last vowel of "Alleluia."

According to the leading scholars of the subject, Jeannin and Gastoue, chants were developed earlier in the Eastern Church and were imitated by different congregations. In his *Confessions* (Book IX, Chapter VII), St. Augustine, who introduced singing in the North African Church, wrote: "At this time it was first instituted here after the Eastern Churches that hymns and psalms should be sung, lest the people become faint with sorrow; and the custom was retained from that day to this and is still imitated by different, yea, almost by all the congregations throughout other parts of the world."

From the fourth century to the seventh century, the Byzantine liturgical music was at its highest in the Contakion, a hymn of considerable length whose words were especially composed but which were founded in

Scripture and traditional doctrine. During the reign of Justinian (527-565) its most distinguished exponent was Romanos the "Melodian." Patriarch Sergius, another great musician, was profoundly influenced by Romanos. About the seventh century, a new liturgical music appeared; namely, the Canon, which consisted of nine odes, corresponding closely with one of nine "odes" taken from Scriptures. The early masters of this form were St. Andrew of Crete (650-730), Cosmas of Jerusalem, and St. John of Damascus. Later exponents were Theophanes and St. Joseph, members of the school of Studium. Emperor Leo VI (886-917) is also classified among the exponents of the Canon. It was during this period that the system was perfected. The singing of the sacred chant in the Orthodox Church is considered one of the most beautiful forms of music.

The bond between classical Greek music and the beginning of Church music lies in the fact that the liturgy of the Church is poetical. The union of music and poetry in Greece was taken over by the Church as an idiom suited to divine service. Greek music in the secular world did not cease with the advent of Christianity. There were two systems in Greek music: The Greater Perfect System, consisting of two octave scale, and the Lesser Perfect System, consisting of eleven notes. The basis of both systems was a tetrachord. The Greeks used an alphabetical system, assigning to each letter a different tone. The Greeks thus had a system of intervals between notes which was accurate. The alphabetical notation was used during the early Christian centuries. Eventually, seven different modes were developed (the Dorian, Phrygian, Lydian, Hypodorian, Hypophrygian, and Mixolydian). Each mode had a different emotional coloring, but the music remained monodic down to the ninth century. Greek music influenced early Christian music, the scales and modes having been taken directly from the Greeks.

The Byzantine Orthodox Church has made important contributions to the development of Church music designed for psalmody and hymn singing. The melismatic form prevailed and still endures in all Eastern Orthodox Churches. The Byzantine hymn writers composed their own music which remains the only Byzantine music which has survived. The hymn music was modal and antiphonal in form, to be sung, like all Orthodox Church music, unaccompanied. The general statement can be made that the Roman chant derived more from the Eastern Orthodox Church than is ordinarily acknowledged. The poetic structure of the Orthodox Hymnology is an organic blending of Jewish and Greek artistic forms. The Psalms, Homer, and other classic poets contributed to a common store of images and rhetorical means. The dominant feature, however, was Greek thought clearly felt in the logical construction and in the theological formulas introduced even into lyrical parts.

The sublimity of the Orthodox thought found its most exalted expression in hymnology in the early centuries when those endowed with charismatic gifts gave utterance to their ecstasies. A more permanent school of prayer for the Church was furnished by the Psalms of the Old Testament, which continued to sound in the Catacombs and later in the cathedrals on the lips of the Christians. Throughout the centuries, the Orthodox Church has found the richly colored poetry of the Psalms full of inspiration. The Orthodox Church has produced real poets, whose works touch, stir, and extort tears up to the present time. In the structure of liturgical compositions, the poets gave unity of mood, blending the weaving motives into harmonious unity and giving to liturgical prayer its wonderful richness, suggestiveness, and adaptability. Such a poet was St. John of Damascus, the author of the funeral service and of the most beautiful Easter Matins.

Religious poetry in the Orthodox Church through the genuine intensity of religious feeling reached impressive greatness. There were poets among the fourth-century Fathers, notably Gregory Nazianzene. In the fifth century, the Empress Eudocia was a hymnodist of no mean attainments. The greatest of all hymn writers lived in the sixth century, the deacon Romanus the Melodian. Romanus achieved a combination of simplicity of language and magnificence of imagination unequaled in religious poetry. About the same time was written the *Acathistus*, a great anonymous hymn in praise of the Virgin Mary. The ninth-century nun Casiani introduced into hymnology originality, beauty, and real piety. John Mauropus of the eleventh century and Theodore Metochites of the fourteenth century display an academic rather than an emotional inspiration.

The Greek liturgical prayers are much longer and much richer in theological content than the Latin. With regard to form, the Greek prayers have a far loftier rhetorical and lyrical ardor than do the Latin. In the Orthodox Liturgy, we distinguish, living side by side, prayer strata of various epochs. The most ancient layer is that of the Old Testament, of which the Psalter has been the matrix of Christian prayer. The New Testament bequeathed, in addition to the sections of the Gospel and the Epistles, many prayers recurring perpetually in all services common to both the Eastern and Western Churches. Also preserved are the general structure of the Liturgy and some sacramental formulas leading us into the world of Hellenistic mysteries.

As to content, the Greek prayers are predominantly cosmological and trinitarian; the Latin have an anthropological and soteriological direction. The profound basis of these differences lies in the fact that in the Greek celebration of the Liturgy, the Divine Mystery, the objective redemptive action stands in the foreground, whereas in the Latin Mass, the emphasis is placed upon the acquirement of salvation.

Religious Observances Of The Christian Family

By His Grace ATHENAGORAS KOKKINAKIS
Bishop of Elaia

The Orthodox family honors the Christian Traditions by observing in reverence whatever Christian antiquity has entrusted to us either as instructions of Christ Himself or as practices of the Apostles, their successors, the Holy Fathers, the Martyrs and Saints of the Church. Among these observances one may count as important and highly significant and valuable for the edification of the Christian family the following:

I.

SCRIPTURE AND RELIGIOUS BOOK READING

The Holy Bible is recognized by the Church as the written part of Christian Tradition. It contains the word of God. It is the source of religious truth and the unmistakable guide to Christian life. Holy Tradition as it is formed in the experience of the Church of Christ, in the liturgical sources of Christian Spirituality, in the method of interpreting the Bible, in the church laws, in the objects of religious art, the lives of the Saints, the writings of the Holy Fathers, is also a venerable guide to Christian faith and life, equal in value and authority with Written Tradition, the Bible itself. The Bible and Religious books of devotional character, recognized by the Church as Orthodox and conducive to piety, are highly recommended to be read and kept in the Orthodox home for study and guidance. Consulting the Parish Priest for reading and buying books is recommended, for sometimes people in their innocence and piety may become victims of heretical and atheistic propaganda.

II.

ATTENDING CHURCH SERVICES

Every Sunday the Orthodox family observes the day of the Lord commemorating His resurrection and triumph over death. Usual preparation takes place Saturday night when all social affairs are avoided so that parents and children may go to Church together in the morning to worship the Lord in the Sacrament of Holy Communion. They are there on time, not just at any moment of the Divine Liturgy. They are in Church at the beginning to hear the Doxology and the opening words of the Liturgy "Blessed be the Kingdom of the Father and of the Son and of the Holy Spirit." Upon entering church they bow their heads in reverence before God and cross themselves as a sign that they are followers of the crucified Lord, Jesus Christ. They light candles, venerate the Icons of the Saints and take their seat.

In Church no one talks, for Church is the place where God speaks and His children must listen carefully. God speaks through the service, the Scripture readings, the sermon, the Icons, the Sacrament itself through which the gift of God is given to all faithful, the Orthodox people attending. This gift is the saving grace of the Holy Spirit which overshadows all present, united in prayer, in faith, love and hope.

Only in Church is this gift imparted. Only in togetherness of Prayer is the Body of the Church formed mysteriously and Christ the Head of the Body enlivens the faithful, the members of His Body, by the grace of the Holy Spirit. He feeds them with the Sacrament and strengthens the bond of their unity so that they may be inheritors of His Kingdom. For this reason the Fathers of the Church emphasize the importance of Church attendance.

Those who neglect this duty commit a mortal sin. They miss happy opportunities to be with Christ and contribute with their participation, according to their power, to the salvation of the worshippers and receive from them in return spiritual courage and strength for the work of their salvation. Prayer in togetherness by the living and dead participating before the Altar of Christ, where His Body and Blood are offered "for the remission of sins" by the priest on behalf of all, is prayer of salvation. Private prayers and devotions are prayers of enlightenment and guidance and must culminate in common prayer with the other faithful in Church at the Service of Holy Communion. Therefore, it is a sacred duty of the Orthodox family to attend the Sunday Service avoiding all other engagements and work. The excuse one hears from some people here and there that they prefer to pray alone is not simply an excuse but, more than this, hypocricy. For, in fact, they don't pray. Those who pray alone feel very deeply the need of praying in Church with others.

III.

CONTRIBUTING FOR THE WORK OF THE CHURCH

It is the privilege and duty of all Christians to participate in the work of the Church both as contributors and workers for the spread of the Kingdom of God. Church dues in every Community and other offerings are given gladly, for those who give for the work of Christ must do it whole-heartedly and joyfully. For the general needs and the missionary undertakings of the whole Orthodox Church, for its institutions and movements to enlighten the faithful, for its administrational requirements for religious education and publications, all Orthodox families should contribute, be it from their abundance or want. Each one's yearly offering for Orthodoxy should be analogous to his earnings and always beyond the prescribed minimum of *ten dollars*. Treasures of earthly value are temporal, while sustaining the Church for the continuation of the saving mission of Christ may win eternity and salvation for us all.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Δεκεμβρίου 15, 1953

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Αἱ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης προσπάθειαι ἡμῶν καὶ ὑμῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εὗρον θερμοὺς ὑποστηρικτὰς τὸν βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Παῦλον, τὸν πρωθυπουργὸν Αὐτοῦ καὶ τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, οἱ ὁποῖοι δι' ἐμπνευσμένων χαιρετιστηρίων δημοσιευθέντων ἐνταῦθα κατὰ τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, ἐνίσχυσαν τὸν ἀγῶνα ἡμῶν. Τὰ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ αἱ θεοπειθεῖς εὐχαὶ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τὰ μηνύματα τῶν ἀντιπροσώπων τῆς γενετείρας μας, ὅπως καὶ τῶν πρυτάνεων τῶν Ἑλληνικῶν Πανεπιστημίων καὶ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ τύπου, ἐτόνωσαν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενείας διὰ τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν. Ἐπιπροσθέτως ἡ ἄφιξις τῶν δημοφιλῶν βασιλέων τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἀμερικὴν ἐνίσχυσεν ἔτι περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο τῶν ὁμογενῶν τοῦ νέου κόσμου, Ἀμερικανοὶ δὲ μεγίστου διαμετρήματος ὅπως εἰς τὸ Κολομβιανὸν Πανεπιστήμιον καὶ εἰς ἄλλα ἱδρύματα, ἐτόνισαν ὅτι «ὁ βασιλεὺς Παῦλος δὲν εἶναι μόνον ἄναξ ἑνὸς φίλου καὶ συμμάχου ἡρωϊκοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ πολιτισμοῦ ἐκείνου διὰ τὸν ὁποῖον μοχθοῦσι τὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα τῆς Ἀμερικῆς».

Πάντα ταῦτα ἀποδίδομεν εἰς τὸν δάκτυλον τῆς Θείας Προνοίας. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲν εἶναι ἐφήμερον ὄργανον τοῦ πολιτισμοῦ. Εἶναι ἡ αἰωνία γλῶσσα τὴν ὁποίαν ἐξελέξατο ὁ Κύριος ὅπως διαδώσῃ τὸ Εὐαγγέλιόν Του. Εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ὄργανον τοῦ πολιτισμοῦ ὁ ὁποῖος καὶ σήμερον ἀκόμη ἀγωνίζεται νὰ σώσῃ τὴν ἀρχικήν του ἔννοιαν, τὴν ἀνθρωπίνην δηλαδὴ ἀξιοπρέπειαν καὶ ἐλευθερίαν.

Καλούμεθα καὶ ἐφέτος νὰ ἑορτάσωμεν τὴν ἑβδομάδα τῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου ἀπὸ τὰς 25 Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 31ης τοῦ ἰδίου. Κατ' αὐτὴν συμπίπτει καὶ ἡ μνήμη τῶν τριῶν μεγάλων τῆς Οἰκουμένης Διδασκάλων. Παρακαλοῦμεν ὅπως ἀπὸ τώρα ἀρχίσετε τὰς προετοιμασίας σας διὰ τὸν ἑορτασμόν. Ὁρίσατε ἡμέραν τοῦ Τύπου ἐντὸς τῆς ἑορταζομένης ἑβδομάδος πρὸς ὑπόμνησιν τῶν μεγάλων ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικοῦ τύπου πρὸς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ μὴ παραλείψητε νὰ ὑπενθυμίσητε ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος καὶ τὰς αἰθούσας τῶν συγκεντρώσεων καὶ διαλέξεων τὸ καθῆκον ὅπως ἀναγινώσκουν πάντες Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας. Ὁρίσατε ἡμέραν τοῦ σχολείου, τῇ συνεργασίᾳ τῶν διδασκάλων, μὲ σκοπὸν νὰ ἐμφυτευθῇ ἀγάπη πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ δημιουργηθῇ ἐμπιστοσύνη εἰς τὸ ἔργον του. Ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας νὰ συστήσητε εἰς τοὺς γονεῖς νὰ στέλλουν τακτικὰ τὰ παιδιά των εἰς τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ νὰ συμμετέχουν τῶν ἐνεργειῶν τῶν Συλλόγων Γονέων καὶ Διδασκάλων. Τελέσατε μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν ἀποβιωσάντων ἱδρυτῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ σχολείου καὶ ἐξάρατε τὸ ἔργον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐμόχθησαν καὶ μοχθοῦσι ὅπως παραδώσουν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὰ ἱδρύματα ταῦτα. Διαφωτίσατε μὲ τὰ κηρύγματα καὶ τὰς διαλέξεις περὶ τῆς μεγάλης ἀξίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὡς ἀπαραιτήτου διὰ τὴν κατανόησιν τῶν διδασκαλιῶν καὶ τῆς λατρείας τῆς ἐκκλησίας μας καὶ ὡς μέσου μορφώσεως τῶν παιδιῶν μας ὡς Ἀμερικανῶν πολιτῶν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον,
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΟΙ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

Δεκεμβρίου 14, 1953

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Διὰ τῆς παρούσης, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐπιτροπῆς Περιθάλψεως Σεισμοπλήκτων Ἰονίων Νήσων, θεωροῦμεν καθῆκον ἡμῶν ὅπως σᾶς εὐχαριστήσωμεν θερμῶς διὰ τοὺς κόπους ὑμῶν καὶ τὰς φροντίδας πρὸς συλλογὴν ρουχισμοῦ ὑπὲρ τῶν δοκιμαζομένων ἀδελφῶν ἡμῶν ἐκ τῆς φοβερᾶς τοῦ σεισμοῦ καταστροφῆς.

Εὐχαριστοῦντες δὲ καὶ εὐγνωμονοῦντες ἅπαντας ὑμᾶς καὶ δι' ὑμῶν ἅπαντας τοὺς εὐλογημένους Χριστιανοὺς τοὺς βοηθήσαντας ὑμᾶς εἰς τὸ ἔργον σας, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι δὲν παρίσταται πλέον ἀνάγκη ἀποστολῆς καὶ ἄλλου ρουχισμοῦ. Αἱ ἀποσταλεῖσαι παρ' ὑμῶν ποσότητες, αἵτινες κατὰ μέγιστον μέρος διεβιβάσθησαν ἤδη εἰς τὰς σεισμοπλήκτους νήσους, εἶναι ὑπεραρκεταὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν σεισμοπαθῶν ἀδελφῶν.

Ἂς μὴ ἀποσταλῶσιν, ὅθεν ἄλλαι ποσότητες, καὶ ἂς σταματήσῃ ἡ συλλογὴ παρ' ὑμῶν ρουχισμοῦ. Ἡ προσπάθεια τῆς ἡμετέρας Ἐπιτροπῆς θὰ περιορισθῇ πλέον εἰς τὴν συγκέντρωσιν μόνον χρηματικοῦ ποσοῦ, ἀπαραιτήτου διὰ τὴν στέγασιν καὶ τὰς ἄλλας ἀνάγκας τῶν σεισμοπλήκτων.

Καὶ αὖθις δὲ εὐχαριστοῦντες πάντας ὑμᾶς καὶ εὐχόμενοι Χαρούμενα Χριστούγεννα καὶ εὐλογημένον ἐν πᾶσι τὸ Νέον Ἔτος τῆς χρηστότητος Κυρίου, διατελοῦμεν μετὰ πολλῆς ἀγάπης,

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον,
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

ΣΗΜ.—Αἱ δωρεαὶ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγ. Βασιλείου καὶ ἡ συνέχεια τοῦ ἄρθρου «Ἡ Τροχιὰ τῆς Φυλετικῆς μας ἐν Ἀμερικῇ Ἐξελίξεως» θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.